

[1978 மார்ச் 15]

5. அரசின் தீர்மானம்.

‘தமிழ் நாட்டில் கல்வி வளர்ச்சி’ பற்றிய கொள்கை விளக்கக் குறிப்பின் மீது விவாதம்.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, “சட்ட மன்ற மேலவையின் முன் வைக்கப்பட்ட ‘தமிழ் நாட்டில் கல்வி வளர்ச்சி’ பற்றிய கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு @ பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப் பட வேண்டும்” என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : முன்மொழியப்பட்ட தீர்மானம்—

“சட்ட மன்ற மேலவையின் முன் வைக்கப்பட்ட ‘தமிழ் நாட்டில் கல்வி வளர்ச்சி’ பற்றிய கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப் பட வேண்டும்.”

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களால் இந்த ஆண்டு கல்விக் குறிப்பு தம்முடைய மேலவையின் முன் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கல்வி சம்பந்தமான பல்வேறு கொள்கைகள் இந்தக் கொள்கைக் குறிப்பில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. பொதுவாக மேலவையில் இந்தக் கொள்கைக் குறிப்புகள் மீது பேசுகிற வாய்ப்பு கிடைக்கிற பொழுது, இங்கே சீற்றிருக்கிற பல்வேறு அனுபவம் மிக்க கல்வியாளர்கள், கல்வித் துறையில் நீண்ட காலம் இடம் பெற்றவர்கள், ஆசிரியர் பிரதிநிதிகள் போன்றவர்கள் தொடர்ந்து பல கருத்துக்களைச் சொல்வதும் அந்தக் கருத்துக்களை அந்தத் துறை அதிகாரிகள் நடைமுறைப்படுத்த அரசாங்கத்திடம் ஆணை பெற்று நிறைவேற்றுவதும் தொடர்ந்து நடைபெற்று வரும் காரியமாகும். இந்த ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தை மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் சமர்ப்பித்தபொழுது மிகப் பெருமையோடு ஒரு கருத்தைச் சொன்னார்கள். இந்த மாநிலத்தினுடைய நிதிநிலை அறிக்கையில் 24 சதவிகிதம் கல்விக்காகச் செலவழிக்கிறோம் என்றும் ஏறக்குறைய ரூபாய் 169 கோடி இந்தத் துறையில் செலவழிக்கப்படும் என்றும் அதிலே குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. திரு. காமராஜ் காலத்திலிருந்து அண்ணா அவர்கள் காலத்திலும் கலைஞர் காலத்திலும் தொடர்ந்து வந்திருக்கிற இந்த அரசின் காலத்திலும் தொடர்ந்து பல்வேறு திட்டங்களை நிறைவேற்றும்போது, கல்வித்

@ 71-156 ஆம் பக்கங்களில் இணைப்பாக அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

1978 மார்ச் 15]

[திரு.வே. தங்கப்பாண்டியன்]

துறைக்குப் பெருமளவு நிதி ஒதுக்கியிருப்பதைப் பாராட்டுகிறேன். கல்வித் துறையில் நீண்ட காலம் அனுபவம் பெற்றவர்கள் அந்தத் துறையிலே அதிகாரிகளாக இருந்து வருவதால் திறம்பட காரியங்களைச் செய்துவருகிறார்கள். அதிகாரிகள் ஆர்வத்துடனும் உற்சாகத்துடனும் பணியாற்ற வேண்டுமென்றால், அவர்கள் நினைக்கிற காரியங்கள் நடைபெறுவதற்கு அரசாங்கத்தினுடைய கொள்கை தெளிவாக இருக்க வேண்டுமென்பதுதான் எதிர்க் கட்சி வரிசையில் இருக்கிறவர்களுடைய எண்ணமாகும். எதிர்க் கட்சி வரிசையில் இருந்த போது, இந்தத் துறையில் மாற்றம் வேண்டுமென்று சொன்ன நண்பர்கள் குரல் இப்போது கேட்பதில்லை. ஒருகால் அவர்கள் வரிசை மாறியிருப்பதால் அப்படி இருக்கலாம். இந்தத் துறை மிக வேகமாக வருகிற ஒரு துறையாகும். உடனடியாக லாபம் கிடைக்காவிட்டாலும், இந்த நாட்டின் தரத்தை உயர்த்துகிற ஒரு துறை இதுவாகும். அண்ணா அவர்கள் நாட்டின் செல்வம் எது என்பதைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, இந்த நாட்டின் செல்வமாக அதிகமான நிதி வசதியையோ மற்ற செல்வங்களையோ குறிப்பிடாமல் மக்களின் மன வளம், மன நலம் இவைதான் ஒரு நாட்டின் செல்வம் என்று குறிப்பிட்டார்கள். அந்த மக்களின் மன நலத்தை கல்வித் துறை மூலமாகத்தான் உண்டாக்க வேண்டும். நீண்ட தொலை நோக்கோடு செய்ய வேண்டிய காரியம் அது. கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இந்த ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையில் தனது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி அதிகத் தொகையைக் கல்வித் துறைக்கு ஒதுக்கச் செய்திருக்கிறார்கள். தனிப்பட்ட முறையில் அதைப் பாராட்டுகிறேன். கல்வித் துறையில் ஏற்பட்டிருக்கிற சீர்திருத்தத்தை வரவேற்கும் அதே நேரத்தில் சீர்திருத்தங்களை உடனடியாக நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று ஆர்வம் இருந்தாலும் கூட, அரசாங்க அதிகாரிகள் மிகுந்த முன் யோசனையோடு அதைப்பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தித்து, பரிசீலனை செய்து, அதற்கான கொள்கைகளை உருவாக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை இங்கே வலியுறுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். பல்வேறு புதிய மாற்றங்களை இந்த ஆண்டு கல்வித் துறையில் புகுத்தியிருக்கிறோம். தமிழ் நாட்டின் கல்வித் தரம் ஒரு காலத்தில் இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் சிறப்பான இடம் பெற்றிருந்தது. ஐ.ஏ.எஸ். போன்ற உத்தியோகத்திற்கு வருகிறவர்களில், இந்தியத் துணைக் கண்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், தமிழ் நாட்டிலிருந்துதான் அதிகமாக வருகிறார்கள் என்ற

(முற்பகல் 11-20)

நிலைமை அப்போது இருந்தது. அதிலும் குறிப்பாக, தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெளியிலே சென்றவர்கள் மத்திய அரசாளுகலும் சரி, தனியார் துறையாளுகலும் சரி, அவர்களின் அறிவாற்றல் காரணமாக மதிப்பும் மரியாதையும் மிக்கவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்ற கருத்து, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மெல்ல மெல்ல மறைந்து வருகிறது. கல்வியின் தரம் உயரவில்லை என்பதற்கு அமைச்சர்கள்

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

[1978 மார்ச் 15]

மீதோ, அரசாங்கத்தின் பலஹீனமான கொள்கை என்றோ, அல்லது நிறைவேற்றுகின்ற அதிகாரிகளின் அசிரத்தை என்றோ நான் குறை சொல்ல மாட்டேன். அப்படிப்பட்ட நிலை தொடர்ந்து உருவாகிக்கொண்டு வருகிறது. ஆகவே, நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புவதெல்லாம், கல்வியின் தரத்தைப் பலப்படுத்துவதற்கு அரசு எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் என்ன என்பது தான். கல்வித் தரம் குறைகிறது, குறைகிறது என்று அமைச்சர்களும் இங்கே இருக்கிற சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும் அதிகாரிகளும் சொல்கிறோமே தவிர, அது குறித்து அரசு எடுத்துக்கொண்ட திட்டவட்டமான நடவடிக்கை என்ன? என்ன காரணத்தால் கல்வித் தரம் குறைந்து வருகிறது? ஐ.ஏ.எஸ்., ஐ.பி.எஸ். தேர்வுகளில் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் அதிகமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படாத நிலைமைக்கு என்ன காரணம் என்ற அடிப்படைக் கருத்தை அரசாங்கம் கூர்ந்து பரிசீலிக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட பயங்கரமான நிலை உருவானால், நமது செகரடேரியட்டிலும் சரி, மற்ற மாநில அரசுத் துறையிலும் சரி, இப்போதுள்ள ஐ.ஏ.எஸ்., ஐ.பி.எஸ். அதிகாரிகள் சென்ற பின்பு, புதிதாக வேறு பல மாநிலங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் இங்கே இடம் பெற்றுவிடுகிற வாய்ப்பு இருக்கிறது. இப்போது வேண்டுமானாலும் எடுத்துப் பார்க்கலாம். ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் ஐ.ஏ.எஸ்., ஐ.பி.எஸ். அதிகாரிகள் வேறு பல மாநிலங்களைச் சேர்ந்தவர்களாக, வேறு மொழி பேசுகிறவர்களாக இருக்கிறார்கள். இதில் மாநிலக் கோட்டா முறை இருக்கலாம். இல்லை என்று சொல்லவில்லை. அரசின் புள்ளி விவரங்களைப் பார்க்கும்போது, பத்திரிகைக் குறிப்புகளைப் பார்க்கும் போது, கல்வித் தரம் குறைந்த காரணத்தால்தான் ஐ.ஏ.எஸ்., ஐ.பி.எஸ். போன்ற தேர்வுகளில் தமிழர்கள் வர வாய்ப்பு இல்லாமல் போகிறது, தமிழர்கள் அதிகாரிகளாக வருகின்ற வாய்ப்பை இழக்கக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது என்று பேசப்படுகிறது. இதைப்பற்றிக் கல்வித் துறை ஆழ்ந்து பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்வித் துறையில் நாம் கல்லூரிக் கல்வி, உயர் செகண்டரி கல்வி, ஆரம்பக் கல்வி என்ற மூன்று பிரிவுகளை ஏற்படுத்திருக்கிறோம். கல்லூரிக் கல்வி தனியாக 'அடானம்ஸ் பாடி' என்ற முறையில் பல்கலைக் கழகத்தின் மேற்பார்வையில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. நமது மாநிலம், இரண்டு பல்கலைக் கழகங்களைப் பெற்றிருக்கிறது—இது கல்வி வளர்ச்சியைக் காட்டுகிறது, குறிப்பாக, நீண்டகாலமாக பிரச்சினையாக இருந்து வந்துள்ள மதுரைப் பல்கலைக் கழகம் உருவாகியிருக்கிறது. புது பல்கலைக் கழகங்கள் திருச்சியிலும் வரலாம், கோவையிலும் வரலாம் என்று இன்றைக்கு ஆளுநர் தரப்பிலிருந்தும் அமைச்சர் தரப்பிலும் அறிக்கைகள் வந்துள்ளன. இது வரவேற்கத்தக்க அம்சங்கள் ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சியை அந்நாட்டின் கல்வி வளர்ச்சியை அடிப்படையாக வைத்துத் தான் பார்க்கிறோம், அந்த முறையிலும் நாம் பெருமைப்பட்டுக்

1978 மார்ச் 15]

[திரு.வே. தங்கப்பாண்டியன்]

கொள்ள வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆனால் இதில் நான் ஒரு சிறு வேதனையைத் தெரிவிக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். கல்வியில், அதிலும் கல்லூரிக் கல்வியில் அரசியல் தலையீடு இருக்கக் கூடாது என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்லி வருகிறோம். அரசியல்வாதிக்கு இதில் இடமே இல்லை. சிண்டிகேட்டும் செனேட்டும் தான் கல்லூரிக் கல்வி பற்றிய முடிவுகளை எடுக்கிறது. வைஸ்-சான்ஸ்லர், துணை வேந்தர் அவற்றை நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டுமென்ற நல்ல மரபுகளை நாம் பின்பற்றி வருகின்றோம். சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் டாக்டர் லட்சுமணசுவாமி முதலியார் இருந்த போது, நல்ல மரபுகள் காக்கப் பட்டன. ஆனால், இன்றைக்கு பல பிரச்சினைகள் இது குறித்து உருவாகியிருக்கின்றன. மதுரைப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் பதவி இன்னும் காலியாக இருக்கிறது. நான் அந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்தவன் என்ற முறையில், வேதனையோடு சொல்கிறேன், இது குறித்து ஒரு ஒத்திவைப்புத் தீர்மானம் கூட கொண்டு வந்து மரபுகள் மீறப்படுகின்றன என்று சொல்லியிருக்கிறேன். இதில் அரசுக்கும் ஆளுநருக்கும் கருத்து வேறுபாடு இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதன் காரணமாக துணை வேந்தர் பதவி நிரப்பப்படவில்லை என்று கூறப்படுகிறது. ஆனால், ஆளுநர் அவர்கள் திருச்சியில் முதல் வருக்கும் எனக்கும் கருத்து வேறுபாடு கிடையாது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். முதல்வரும் “எனக்கும் ஆளுநருக்கும் கருத்து வேறுபாடு கிடையாது. ஆளுநர் மிகுந்த பற்றும் பிரியமும் வைத்திருக்கிறார்கள்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்து துணைவேந்தர் பதவிக்கு நியமிப்பதற்கு முட்டுக்கட்டை இருப்பானே? கல்வித் துறையில் பின்பற்றப்படுகிற மரபுகள், கோப்பாடுகள் ஆகியவைகளைத் தடுத்து நிறுத்துகிற சூழ்நிலையை உருவாக்க இந்த அரசு காரணமாக இருக்கக் கூடாது என்ற முடிவுக்கு வந்தாக வேண்டும். அப்படிப்பட்ட முட்டுக்கட்டை எந்தத் தரப்பிலிருந்து, எந்தப் பக்கத்திலிருந்து வந்தாலும், என்ன எதிர்ப்புகள் வந்தாலும், அவற்றைத் தகர்த்தெறிந்து விட்டு திட்டவட்டமான முடிவுகளை இந்த அரசு மேற்கொள்ள வேண்டும். எந்தத் தேதியிலிருந்து துணைவேந்தர் பதவிக்கு நியமிப்பது என்ற முடிவினை எடுத்தாக வேண்டும். பேனல் வைத்திருக்கிறார்கள். அதில் மூன்று பேர்களின் பெயர்கள் சிபாரிசு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த மூன்று பேர்களில் ஒருவரை நியமிப்பது என்ற மன உறுதி ஏன் ஏற்படவில்லை என்று தெரியவில்லை. இதில் இந்தத் தளர்ச்சியை, விட்டுக் கொடுக்கிற மனப்பான்மையை அதுவும் பல்கலைக்கழகத்திலே உருவாக்கிவிடலாகாது என்பதனைக் கூற விரும்புகிறேன். மற்ற துறைகளிலே, செக்ரடேரியட் போன்ற துறைகளிலே, ஒரு இலாக்கா காரியதரிசி இல்லை என்றால், அதை இன்னொருவர் ‘அடிஷனல் சார்ஜ்’ என்ற முறையிலோ, மாவட்டத்தில் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் இல்லை என்றால், டி.ஆர்.ஓ. கவனிப்பது என்ற முறையிலோ கவனிப்பதைப்போல இந்தத் துறையில் கவனிக்க முடியாது. ஆகவே

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

[1978 மார்ச் 15]

வேந்தர் இருந்து, தானே முடிவுகளை எடுக்க வேண்டும், அப்போதுதான் சிறப்பாக முடிவுகளை எடுக்க முடியும். பல்கலைக் கழகத்தோடு நூற்றுக் கணக்கான கல்லூரிகள் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தினந்தோறும் பல்வேறு பிரச்சினைகள் உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. மாணவர்கள் மத்தியில் அமைதியற்ற போக்கு காணப்படுகிறது, கல்லூரி சம்பந்தமாக தனிக் கவனம் செலுத்துகிறோம் என்று புள்ளி விவரங்களைக் கொடுத்து, புதிதாகக் கல்லூரிகளை வேறு உருவாக்குகிறோம் என்றெல்லாம் சொல்கின்ற அரசு இந்தத் துணை வேந்தர் நியமிப்பது பற்றி உடனடியான முடிவினை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

கல்லூரிப் பேராசிரியர்களுடைய கோரிக்கைகளை நாங்கள் பரிசீலிக்கிறோம் என்ற சூழ்நிலை அரசுத் தரப்பில் உருவாகியிருக்கிறது. இது அரசு சமாளிக்க வேண்டிய பிரச்சினை என்று சொன்னால், “ஏற்கெனவே யு.ஜி.சி. சம்பள விகிதம் கொடுக்கப்படவில்லை; தி.மு.க. ஆட்சியில் இருந்தபோது, ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தால் பிரச்சினை இருந்திருக்காது” என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்வார்கள். இப்படி ஒரு வாதம் வைக்கப்பட்டாலும் கூட, கோரிக்கைகளுக்கு முடிவு என்ன என்று பார்க்கும்போது, அவர்களைக் கூட்டி வைத்துப் பேசி பிரச்சினைகளைப் பரிசீலிப்போம் என்று சொல்கிறார்கள். ஆசிரியர்கள் பரிட்சைகளை பகிஷ்கரிப்போம் என்று சொல்கிறார்கள். மேலும், மாணவர்களிடையே, படிக்காமலேயே தேர்ச்சி பெற்று விடலாம் என்ற மனோநிலை உருவாகியிருக்கிறது. வினாத்தாள்கள் மாற்றப்பட்டுக் கொடுக்கப்படுகின்றன. மாணவர்கள் மயங்கி விடுகிறார்கள் என்றெல்லாம் பேசப்படுகிறது. இவற்றையெல்லாம் சாதாரணமாக எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. தேர்வு வினாத்தாள்கள் வெளியாகிவிடுவது என்பது பெரிய பிரச்சினையாகி விட்டது. கேட்டால், வேறு வினாத்தாள்களைத் தருகிறோம், ஏற்பாடு செய்கிறோம் என்ற சூழ்நிலை உருவாகியிருக்கிறதே தவிர, இவற்றைத் தடுப்பதற்கான முன் கண்காணிப்பு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம்: தலைவரவர்களே, வினாத்தாள் வெளியாகிவிட்டது போன்ற ஒரு கருத்தை மாண்புமிகு உறுப்பினர் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். வினாத்தாள் வெளியாகி, ஒரு மாற்று வினாத்தாள் தரப்பட்டு விட்டது என்பதையும் இத் தவறுக்குக் காரணமானவர்கள் மீது தக்க நடவடிக்கைகளை அரசு எடுத்திருக்கிறது என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்: சென்ற முறை பேசும் போதே சொன்னேன், கோயம்புத்தூரில் வினாத்தாள்கள் மாற்றிக் கொடுக்கப்பட்டன என்று. இப்படி ஏன் நடைபெறுகிறது என்பதற்கு விளக்கம் எதுவும் கொடுக்கப்பட

1978 மார்ச் 15]

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

வில்லை. தேர்வுத் தானை இந்த ஆபீசர், இந்த அலுவலர் இப்படி, இப்படிக்கையாள வேண்டும், யார் அதைப் பிரிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் முறைகள் இருக்கின்றன. அரசின் வரவு-செலவுத் திட்டம் எப்படி சுற்றி போலீஸ் காவல் வைத்துப் பாதுகாக்கப்படுகிறதோ, அதே போன்ற கடுமையான நடவடிக்கை எடுத்து அவற்றைப் பாதுகாக்க வேண்டும். வினாத்தாள்கள் கை மாறும்போது “ரெஸ்பான்சிபிலிடி” பிக்ஸ் பண்ண வேண்டும். இன்னார் தான் அவற்றை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும், இன்னார் தான் அதை எடுக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் முறைகள் வைத்திருக்கிறோம். இதில், முன் கண்காணிப்பைக் கடுமையாக்கி உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்தால், இந்தச் சிறு தவறுகள் நிகழாமல் தடுக்க முடியும் என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கல்லூரி ஆசிரியர்கள் தேர்வு-கண்காணிப்பை பதிவுகரிப்பது பற்றி, அதற்கு மாற்று ஏற்பாடு செய்கிறோம், உயர்நிலைப்பள்ளி ஆசிரியர்களை வைத்து நடத்துகிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். அப்படிச் செய்தாலும் கூட, பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு, கல்லூரி ஆசிரியர்கள் கண்காணிப்பது போன்ற உணர்வு இருக்காது. கல்லூரி ஆசிரியர்கள் தேர்வு கண்காணிப்பு பற்றி மரபு, முறைகள் இருக்கின்றன. அவைகள் பள்ளி ஆசிரியர்களால் காக்கப்படுமா என்பது தெரியவில்லை. ஆகவே, இந்தப் பிரச்சினைகளுக்குத் தகுந்த முறையில் தீர்வு காண வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்லூரிகளில் பல பேராசிரியர்களின் இடங்கள் காலியாக இருக்கின்றன. என்ன காரணத்தாலோ, அவை உடனுக்குடன் நிரப்பப்படாமல் வைக்கப்பட்டுள்ளன. அரசு அதிகாரிகளின் இடங்களை வேகமாக நிரப்புவதைப் போலவே கல்லூரிகளில் உடனுக்குடன் பேராசிரியர்களின் காலி இடங்கள் நிரப்பப்படாமல் தான் மாணவர்களுக்கு தொடர்ந்து கல்வி கொடுக்க முடியும். இப்போது சில பிரச்சினைகளுக்காக அரசாங்கம், “இடையில் மாற்றுதல் செய்யக் கூடாது” என்று உத்தரவிட்டிருக்கிறார்கள். ஆண்டு துவக்கத்தில் தான் மாற்றல் உத்தரவுகள் போடப்பட வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். அதற்குப் புறம்பாக கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள், மாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். சென்னை, மதுரை நகரங்களில் 20, 30 ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து சில பேராசிரியர்கள் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சென்னையை விட்டு, மதுரையை விட்டுப் போக மாட்டேன் என்கிறார்கள். ஆகவே, ஒரு பட்டியலை வைத்து, அதன் அடிப்படையில் அவர்களுடைய தராதரம், தன்மை, வேலை நிலை ஆகியவற்றைப் பரிசீலித்து ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கை ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஓரிடத்தில் பணியாற்றக் கூடாது என்று நிர்ணயித்து, அதன்படி அந்த உத்தரவைப் பரவலாக்க வேண்டுமே தவிர, அதில் அரசியல் கண்ணோட்டம் இருக்க வேண்டாமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

[1973 மார்ச் 15]

அரசின் கல்லூரியில் உள்ளவர்களுக்கு இன்றைக்கு என்ன சலுகைகள் கொடுக்கப்படுகின்றனவோ, அதே சலுகைகள் தனியார் கல்லூரிகளில் உள்ளவர்களுக்கும் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று தனியார் கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள் கோரிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். 20 மாணவர்கள் இருந்தால் கூட, துணைப் பேராசிரியர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு கொடுக்க வேண்டுமென்பதற்காக, பதவி கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் தனியார் கல்லூரிகளில் 20 மாணவர்களுக்குக் குறைந்தால் ஆசிரியர்களுக்குப் பதவி இல்லாமல் போய்விடக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது.

(முற்பகல் 11-30)

தனியார் கல்லூரிசீலைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு ஆசிரியருக்கு 20 மாணவர்கள் என்ற எண்ணிக்கை குறைந்தாவிட்டால் அந்த ஆசிரியருக்கு வேலைவாய்ப்பில்லாமல் போகும் நிலை இருக்கிறது. ஆகவே அரசு போடும் உத்தரவுகள் அனைத்தும் தனியார் கல்லூரிகள், அரசுக் கல்லூரிகள் என்ற வித்தியாசம் இல்லாமல், தனியார் கல்லூரிகளுக்கும் பொருந்தும், அரசுக் கல்லூரிகளுக்கும் பொருந்தும் என்ற அளவில் இருக்க வேண்டும் என்பதையும் வலியுறுத்திச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்து, மாணவர் தேக்கங்கள் என்பது கல்லூரி நிலையில் அதிகமாக ஏற்படுகின்றன. எஸ். எஸ். எல். சி. மட்டத்தில் பார்க்கிற நாம் இந்தத் தேக்கத்தை கல்லூரி மட்டத்தில் பார்ப்பதில்லை. ஏப்ரல், செப்டம்பர், என்று மாறி மாறி தேர்வுகள் வருகிற காரணத்தால், ஒரு ஆண்டில் எத்தனை சதவீத மாணவர்கள் கல்லூரி நிலையில் தவறி விடுகிறார்கள் என்பது பற்றிய கணக்கை நாம் வைத்துக்கொள்வதே இல்லை. என்னைப் பொறுத்தவரையில், எஸ்.எஸ்.எல்.சி. யைக் காட்டிலும் கல்லூரி மட்டத்தில்தான் மாணவர் தேக்கம் அதிகமாக இருக்கிறது. கல்லூரிக் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்று நாம் பாடுபடுகிறோம். வரவேற்க வேண்டிய விஷயம். கல்லூரிக் கட்டம் தான் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்த சரியான கட்டம் என்று நாம் நினைத்தால், அதற்கான வழியில் சிறப்பான முறைகளை நாம் பின்பற்றியாக வேண்டும். அதற்கு மிக முக்கியமான வழி மாணவர் ஆசிரியர் விகிதாசாரத்தைக் கீழே இருந்து அதாவது ஆரம்பக் கல்வியில் இருந்து, உயர்நிலைப் பள்ளிக் கல்வி முதல், கல்லூரிக் கல்வி வரை பரவலாக்க வேண்டும். இதற்கு ஏராளமான நிதி தேவைப்படும் என்று குறைபாடு இருந்தாலும், அந்தக் குறைபாடுகளை நீக்க மற்ற வேண்டாத துறைகளில் சிக்கனத்தைக் கடைப்பிடித்து அரசு இதற்கான நிதிவசதியைப் பெற்றிட வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கல்லூரிக் கல்வியில் ஈடுபட்டுள்ள ஆசிரியர்களின் பரவலான பிரச்சினையான மற்றொன்றையும் இந்த நேரத்தில் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அரசாங்கக் கல்லூரிகளில் பணியாற்றும் பேராசிரியர்கள், உதவிப் பேராசிரியர்கள் ஆகியோ

1978 மார்ச் 15]

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

ரின் ஊதியத்திற்கும், உத்தியோகத்திற்கும் இருக்கிற பாதுகாப்பு—கியாரண்ட்டி—தனியார் கல்லூரிகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியப் பெருமக்களுக்கு இல்லை என்பதை வேதனையோடு சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். அரசுக் கல்லூரிகளில் பணியாற்றும் பேராசிரியர்களுக்கு, உதவிப் பேராசிரியர்களுக்கு மாறுதல்தான் வருமே தவிர, உத்தியோகத்தைப் பொறுத்தவரையில், ஒரு உத்தரவாதம், பாதுகாப்பு இருக்கிறது. எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் இவர்களுக்கு உத்தியோகமில்லை என்று அரசாங்கம் சொல்லாது. ஆனால் தனியார் கல்லூரி ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில், எந்த நேரத்தில் அந்தக் கல்லூரியின் தாளாளர் அல்லது நிர்வாகம் விரும்பினாலும், அவர்களை வீட்டுக்கு அனுப்பி விடலாம் என்று சொல்கிற நிலை இருந்து வருகிறது. தனியார் கல்லூரிகளில் பணியாற்றும் இந்த ஆசிரியப் பெருமக்களுக்கு உத்தியோகப் பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட வேண்டும். அவர்கள் வாங்குகிற சம்பளம் முழுமையாக இன்றையதினம் அவர்கள் கைக்குப் போய்ச் சேருவதில்லை. அந்தக் காலத்தில் மானேஜ்மென்ட் பள்ளிகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களின் சம்பளத்தில் ஒரு ‘பிடித்தம்’ இருந்தது என்று சொல்வார்கள். அதாவது அந்த மானேஜ்மென்ட் தங்களின் கீழ் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களின் ஊதியத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையைப் பிடித்துக்கொண்டுதான் அவர்களுக்கு ஊதியமாகத் தந்து வந்தார்கள். இன்றையதினம் கல்லூரிகள் போன்ற பெரிய நிறுவனங்களில் கூட இந்த நிலைமை உருவாகி விட்டது. அரசாங்கம் இதில் கவனம் செலுத்தி, கல்லூரிகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியப் பெருமக்களின் முழுச் சம்பளமும் அவர்கள் கைடிலே போய்ச் சேரும் வகையில் அவர்களுக்குச் சம்பள உத்தரவாதம் ஏற்படுத்த வேண்டும். எனவேதான் அரசுக் கல்லூரிகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியப் பெருமக்களுக்குக் கிடைக்கும் ஊதியப் பாதுகாப்பு, உத்தியோகப் பாதுகாப்பு, தனியார் கல்லூரிகளில் பணியாற்றும் பேராசிரியர்களானாலும் சரி, துணைப் பேராசிரியர்களானாலும் சரி, அங்கே பணியாற்றும் அத்தனை பேருக்கும் இருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இடைநிலைக் கல்விக்கு அடுத்து உள்ள ஹையர் செகண்டரி எஜுகேஷன் பற்றி இன்றையதினம் இரண்டுவிதமான விமர்சனங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் உயர்நிலைப் பள்ளிக் கல்வியில் இந்த மாறுதல் தேவை என்று எண்ணுகிறபோது, அதைப்பற்றி நாம் நன்கு சிந்தித்து, சரியான முடிவுக்கு வர வேண்டும். இதைப்பற்றி இரண்டு மூன்று முறை ‘தினமணி’ பத்திரிகையில் கட்டுரைகூட வந்திருக்கிறது. 10+2+3 Scheme பற்றி அதிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிற கருத்தைப் பார்க்கும்போது, நியாயம் தானா என்றுகூட எண்ணத் தோன்றுகிறது.

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

[1978 மார்ச் 15]

திட்டவட்டமாக நம்முடைய

Director of School Education

மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர், கல்வித் துறையின் செயலாளர் ஆகியோர் ஒன்று கூடி ஒரு முடிவெடுத்து நிறைவேற்றுகிறபோது, அப்படி எடுக்கும் முடிவு, அல்லது மாறுதல் அவசரப்பட்டு நாம் எடுத்த முடிவோ என்று நின்னால் நினைக்கக்கூடாத அளவுக்கு நாம் இப்போதே சிந்தித்துச் செயல்பட வேண்டும்.

கல்லூரியிலிருந்து பி.யு.சி. வகுப்பை எடுத்துவிடுகிறோம். அதை இனிமேல் ஹையர் செகண்டரி பள்ளிகளில் கொண்டு வருகிறோம். இந்த வகையில் தான் ஹையர் செகண்டரி எஜுகேஷன் என்ற மாறுதல் வருகிறது. ஏற்கெனவே உள்ள உயர்நிலைப் பள்ளிக் கல்லியோடு ஹையர் செகண்டரி வகுப்பை இணைப்பதாகச் சொல்லலாம். இது திட்டவட்டமாக உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் தான் இருக்க வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நான் அதை வரவேற்கிறேன். இந்த ஹையர் செகண்டரி வகுப்புகள் 500 அல்லது 300 என்பது வேறுபாடே தவிர, முரண்பாடல்ல என்று குறிப்பிட்டார்கள். இதையும் நான் வரவேற்கிறேன்.

இப்படி ஹையர் செகண்டரி வகுப்புகளைக் கொண்ட பள்ளிகள் அதிகமாக கிராமப் பகுதிகளில்தான் இருக்க வேண்டுமே தவிர, நகரப் புறங்களில் இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். காரணம் இன்றையதினம் கிராமப்புறங்களில் வாழக்கூடிய ஏழை எளிய மாணவர்கள் உயர் கல்வி பெறுவதற்கும், கல்லூரிக் கல்வி பெறுவதற்கும் அதிகமாகப் பணம் செலவழிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதைக் குறைத்துவிடும் நோக்கத்தில்தான் இந்த முறையைப் பள்ளிகளுக்குக் கொண்டு வருகிறோம். இந்தியத் துணைக் கண்டம் முழுவதும் இந்த முறைதான் வரும் என்று எதிர்பார்த்து, இந்தத் திட்டம்தான் மிகச் சிறந்த திட்டம் என்று முடிவெடுத்து, இதை நாம் பின்பற்றுகிறோம் என்று அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்.

இந்த நேரத்தில் இதன்காரணமாக கல்லூரிகளுக்கு உண்டாகும் நிலைமையை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அங்கே இருப்பவர்களுக்கு உத்தியோகப் பாதுகாப்பு இருக்கிறது. கல்லூரிகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கு வேலைக்கான உத்தரவாதம் இருக்கிறது. அந்தக் கல்லூரிகளில்தான் மிகப் பெரிய கட்டிடங்கள் இருக்கின்றன. பி.யு.சி.யை நம்பித்தான் பல பெரிய கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. பி.யு.சி.-யில் 3 அல்லது 4 செக்ஷன்கள் இருக்கின்றன. இதை நம்பித்தான் பல கல்லூரிகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்த நிலையில் ஹையர் செகண்டரி வகுப்புகளை உயர் நிலைப் பள்ளிகளுக்குக் கொண்டுவந்தால், இந்தக் கல்லூரிகளின் நிலைமை என்ன என்பதையும் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும்.

1978 மார்ச் 15]

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

எனக்கு ஒரு தகவல் கிடைத்திருக்கிறது. அது சரியாகவும் இருக்கலாம், தவறாகவும் இருக்கலாம். இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் மொத்தம் 114 உயர்நிலைப் பள்ளிகள்—அரசாங்கப் பள்ளிக்கூடங்கள்—இருக்கின்றன. இவற்றில் 9 பள்ளிகளுக்குத்தான் ஹையர் செகண்டரி வகுப்புகள் வைத்து நடத்துவதற்கு அனுமதி கிடைத்திருக்கிறது என்று கேள்விப்படுகிறேன். அந்த மாவட்டத்தில் மொத்தம் எத்தனை பள்ளிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் 114 பள்ளிகள் உள்ள அந்த மாவட்டத்தில், 9 அல்லது 10 பள்ளிகளுக்குத்தான் அந்த வாய்ப்பு கிடைக்கிறது என்றால், தனியார் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு வாய்ப்பு அதிகமாக இருக்கிறது என்று அர்த்தம். தனியார் பள்ளிகள் பணவசதி படைத்திருப்பதால், பல வசதிகளை அவர்கள் தேடிக்கொள்ள முடிகிறது. அவர்களுக்கே மீண்டும் மீண்டும் இந்த வசதிகளைக் கொடுக்க வேண்டுமா என்பதையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

அருப்புக்கோட்டை நகரத்தில் 3 தனியார் பள்ளிகளுக்கு ஹையர் செகண்டரி வகுப்புகள் நடத்த வாய்ப்பு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பக்கத்தில் உள்ள கிராமப் பகுதிகளுக்கு இந்த வாய்ப்பு கொடுக்கப்படவில்லை. நாம் ஒரு புதிய திட்டத்தை உருவாக்கும்போது, மீண்டும் மீண்டும் நகரப்புறங்களுக்குத் தான் அந்த வாய்ப்பு கிடைக்கிறது என்றால், கிராமப்புறங்களில் உள்ள பள்ளிகளின் நிலை என்ன ஆவது? கிராமப்புறங்களில் உள்ள ஏழை எளிய மாணவர்கள் கல்லூரிக்குச் சென்று படிக்க பணம் செலவழிக்க முடியவில்லை. அங்கே விடுதிகளில் தங்கிப் படிக்க பணம் செலவழிக்க முடியவில்லை. அதோடு புதிய தொழிற் கல்வி சேர்ந்திருக்கிறது. அதை ஆரம்பத்தில் கிராமப் புறங்களுக்குத்தான் கொண்டுவருவோம் என்று சொல்லிவிட்டு, அந்த உணர்வு தலைதாக்கி இருக்கிற இந்த நிலையில் தனியார் பள்ளிகளுக்குத்தான் ஹையர் செகண்டரி வகுப்புகள் வைத்து நடத்த வசதி இருக்கும் என்று சொல்லுவது எப்படி சரி என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் பட்டியலை வாங்கிப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு மாவட்டத்தில் ஹையர் செகண்டரி வகுப்புகள் தனியார் பள்ளிகளுக்கு எத்தனை சதவீதம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது, அரசுப் பள்ளிகளுக்கு எத்தனை சதவீதம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். 50-50 என்று பாதி இவர்களுக்கு மற்றது அரசுப் பள்ளிகளுக்கு என்றாலாவது நியாயம் இருக்கும். இதைப்பற்றி அரசாங்கம் சிந்திக்க வேண்டும். மாநிலம் முழுவதும் 500 பள்ளிகளுக்கு இந்த வகுப்புகள் தரப்படுகின்றன. அதில் எத்தனை தனியார் பள்ளிகளுக்கு, எத்தனை அரசுப் பள்ளிகளுக்கு என்பதைப் பார்த்து, அரசுப் பள்ளிகளுக்கு இந்த வாய்ப்பு அதிகப்படியாக இருக்கச் செய்ய வேண்டும்.

உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் மாணவர் சேர்க்கையைப் பொறுத்தவரை, பழைய முறையைப் பின்பற்றி வருகிறோம். 50 மாணவர்கள் சேர்ந்தால், 2-வது செக்ஷன் வருகிறது. புதிய கல்வித் திட்டத்தின் காரணமாக மாணவர்

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்] [1978 மார்ச் 15]

ஆசிரியர் எண்ணிக்கையைக் குறைத்தால்தான், ஆசிரியர்களுடைய போதனை சிறப்பாக இருக்கும். அப்போதுதான் தரமான கல்வியை மாணவர்களுக்கு ஆசிரியர்கள் அளிக்க முடியும். ஆசிரியர்களிடத்தில் நல்ல விருப்பம் இருந்தாலும், முனைப்பு இருந்தாலும் கூட, அவர்கள் தங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுகிறபோது, ஏராளமான மாணவர்களை வைத்துக்கொண்டு, ஏராளமான கும்பலை வைத்துக்கொண்டு, பெருங் கூட்டத்தை வைத்துக்கொண்டு, தரமான கல்வியைப் போதிக்க முடியாது. இந்தச் சூழ்நிலைதான் இன்றையதினம் அரசுப் பள்ளிகளில் இருக்கின்றது. தனியார் பள்ளிகளில் அதிகமான பணத்தைப் போட்டு—சில சந்தர்ப்பங்களில் தங்கள் சொந்தப் பணத்தைப் போட்டு—ஆசிரியர்களை நியமனம் செய்கிறார்கள். அரசாங்கப் பள்ளிகளில் அப்படிச் செய்ய முடியவில்லை. அவர்கள் ஏற்கெனவே உள்ள விதிமுறைகளுக்கும் சட்டகிட்டங்களுக்கும் உட்பட்டுச் செயல்பட வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். இதையும் நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

அடுத்து, இங்கே தரப்பட்டிருக்கிற அறிக்கையில் எல்லா மாவட்டங்களுக்கும் முதன்மைக் கல்வி அதிகாரிகள் போடப்பட்டிருக்கின்றனர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் திருச்சி—புதுக்கோட்டை ஆகிய இரு மாவட்டங்களுக்கும் சேர்த்து ஒரு கல்வி முதன்மை அதிகாரிதான் இருக்கிறார். புதுக்கோட்டை மாவட்டம் தனி மாவட்டமாக ஆகி 3, 4 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகி விட்டது, ஆனாலும், புதுக்கோட்டை மாவட்டத்திற்கு ஒரு தனி அதிகாரி போடப்படவில்லை. அதைப் போலவே தர்மபுரி, சேலம் ஆகிய இரு மாவட்டங்களுக்கும் ஒரு அதிகாரிதான் போடப்பட்டிருக்கிறார். இங்கேயும் தனித் தனியாக மாவட்ட முதன்மைக் கல்வி அதிகாரிகள் போடப்பட வேண்டும். இதுபோன்ற காரியங்களைச் செய்வதற்கு அரசாங்கத்தில் நிதி வசதியில்லை என்று சொல்வது சரியில்லை. தனித்தனி மாவட்டங்களுக்குத் தனித்தனி அதிகாரிகளை நியமிப்பதன் மூலம் அந்த இலாகாவில் உள்ளவர்களுக்குப் பதவி உயர்வுகூட கிடைக்கும். அதையும் சிந்திக்க வேண்டும்.

(முற்பகல் 11-40)

இன்னொன்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கல்வித் துறையில் உள்ள அதிகாரிகள் மீது கடுமையாக இருக்க வேண்டும் என்று நான் சொல்வது கிடையாது. அவர்களும் பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டு செய்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். தவறு என்று வருகின்ற விஷயங்களை, வேகமாக கவனிப்பதில்லை. மற்ற துறைகளிலே உள்ள வேகம், கல்வித் துறையிலே இன்னும் வரவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஒரு மாவட்டத்தில் ஒரு முதன்மைக் கல்வி அதிகாரி மீது ஒரு குற்றச் சாட்டு சொல்லப்பட்டு, அரசாங்கம் அது சம்பந்தமாக நடவடிக்கை எடுத்தது. அதன் பொருட்டு வழக்கும் போடப்பட்டது. அந்த வழக்கு பிறகு வாபஸ் பெறப்பட்டிருக்கின்றது என்று

1978 மார்ச் 15] [திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

சொல்கின்றார்கள். வழக்கு நிரூபிக்கப்பட வேண்டும். அரசாங்கம் வழக்கை வாபஸ் பெறுவது நல்லதல்ல. அவர் குற்றம் செய்யவில்லை என்றால், வாபஸ் பெறலாம். ஆனால் அரசாங்கம் தானாகவே வாபஸ் வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறது என்பதால், அதிலே உள் நோக்கம் இருப்பதாக எண்ணம் தோன்றும்.

மாவட்ட ஆட்சித் தலைவருக்கு இல்லாத அதிகாரம் கூட முதன்மைக் கல்வி அதிகாரிகளுக்கு இருக்கின்றது. ஆசிரியர்களுக்கு ‘அப்பாயின்ட்மெண்ட்’ கொடுப்பது, பி விங்க் ஆசிரியர்களைப் போடுவது, மாற்றுவது, ஹெட்மாஸ்டர் களை மாற்றுவது போன்ற அதிகாரங்கள் எல்லாம் அவர்களுக்கு இருக்கின்றது. அவர்கள் விரும்பினால், ஆசிரியர்களை எங்கு வேண்டுமானாலும் மாற்றலாம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நம் கல்வி இயக்குநர் அவர்கள்கூட பள்ளி ஆசிரியர்களை நியமிக்க முடியாது. முதன்மைக் கல்வி அதிகாரிகள்தான் நியமிக்கமுடியும். அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளின் நடவடிக்கைகளைக் கண்காணிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். கல்வி அதிகாரி ஒருவர் மீது குற்றம் சாட்டப்பெற்று அரசாங்கத்தின் தவணத்திற்குக் கொண்டு வந்து அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்து, வழக்கு கொண்டு சென்ற பின்னர், வழக்கு முடிவதற்கு முன்பு வாபஸ் பெறக்கூடாது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஏராளமான உயர்நிலைப் பள்ளிக் கட்டடங்கள் இடிந்து மோசமாக இருக்கின்றன. வெள்ளம் வந்த பிறகு, அந்தப் பகுதிகளில் உள்ள பள்ளிகளும் மிகவும் மோசமான நிலைமையில் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதற்கு என்று ஒரு நல்ல திட்டம் வகுக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு பள்ளியிலும் குறைந்தபட்சம் இரண்டு கட்டிடங்களாவது இருக்க வேண்டும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இரண்டு கட்டிடங்கள் கண்டிப்பாக இருந்தாக வேண்டும் என்பதை நான் வலியுறுத்திச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். அப்படி இருந்தாக வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் கல்விக்கூடங்களைத் தொடங்க வேண்டும்.. இப்போது புதிதாகக் கல்லூரிகளையும், உயர்நிலைப் பள்ளிக் கட்டிடங்களையும் கட்டுவதைக் கூட நிறுத்தி வைக்கலாம். கட்டுவதற்கு ஓய்வு கொடுக்கலாம் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கொஞ்ச காலத்திற்கு அந்தத் திட்டத்தை நிறுத்தி வைக்கலாம். இருக்கின்ற கல்விக்கூடங்களை விருத்தி செய்வதற்கும், அதனுடைய பராமரிப்பு வேலைகளைச் செய்வதற்கும், மேம்பாடுகளை உண்டாக்குவதற்கும் அரசாங்கம் முயற்சி செய்ய வேண்டும். இப்படிப்பட்ட முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமே தவிர, புதிதாகக் கல்லூரிக் கட்டிடமோ உயர் நிலைப் பள்ளிகளோ உருவாக்குவதனால் பலனில்லை. கல்வியின் குவான்டிடி போதும், ஆனால் குவாலிட்டியை, தரத்தை நாம் வளப்படுத்த வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்கான முயற்சிகளை அரசு மேற்கொள்ள வேண்டும். இப்போது ஏராளமான பயிற்சிப் பள்ளிக்

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்] [1973 மார்ச் 15]

கூடங்கள் இருக்கின்றன. 3, 4 கட்டடங்கள் கிட்டத்தட்ட ரூபாய் 10 லட்சம், ரூபாய் 5 லட்சம் என்ற அளவுக்கு செலவிடப்பட்டு, கட்டப்பட்டுள்ளன. பயிற்சிப் பள்ளிக்கூடங்கள் செகண்டரி கிரேட் டியூட்டர்ஸ் டிரெயினிங்குக் காகக் கட்டப்பட்டுள்ளன. அந்தக் கட்டடங்கள் எல்லாம் பயன்படுத்தப்படாமல் இருக்கின்றன. உதாரணத்திற்கு முதல்வர் அவர்கள் தொகுதியில்கூட 10 கட்டடங்கள் மற்றும் இடங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. பேரையூர், வள்ளிப் புதூர் என்ற இடத்தில் இருக்கின்றன. இந்த மாவட்டத்தில் ஆசிரியர்கள் பயிற்சிக் கூடங்கள் இருக்கின்றன. இதுபோலவே மற்ற எல்லா மாவட்டங்களிலும் இருக்கின்றன. ஒரே ஒரு வகுப்புதான் ஆரம்பித்தோம். இந்தக் கட்டிடங்களை அரசாங்கம் இதற்காக எடுத்துக்கொள்ளலாம். இந்தப் புதிய கல்வித் திட்டத்திற்கு அந்தக் கட்டிடங்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்கள் தலைவரைப் பார்த்துப் பேச வேண்டும்.

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்: மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே, நான் சொல்வதெல்லாம் தலைவர் அவர்கள் மூலமாகத் தான் சொல்கிறேன்.

திரு. க. அறிவழகன்: டைம் ஆகிறது. அதற்காகத்தான் தலைவர் அப்படிச் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறார்கள்.

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்: ஆரம்பக் கல்விப்பற்றிச் சொல்கிறேன். ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளிகள் விஷயத்தில் டியூவல் சிஸ்டம் தான் வந்து விட்டது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். அது வேண்டாம். ஒரு ஆசிரியர் மாறுதல் குறித்து ஆணையாளரிடமிருந்து டி.எ.ஓ.வுக்கும், பிறகு பி.டி.ஓ.வுக்கும், மறுபடியும் டி.எ.ஓ.-வுக்கும் அனுப்பும் முறைகள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கல்வித் துறைக்கும் உள்ளாட்சித் துறைக்கும் இடையேயுள்ள வரைமுறைகளில் தவறான முறைகள் இருக்கின்றன என்பதை முன்னேற்றக் கழக ஆட்சிக் காலத்திலேயே சொல்லியிருந்தேன். அதைப்பற்றிப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பல்வேறு ஆரம்பப் பள்ளிகளுக்குக் கட்டடங்களோ கிடையாது. அதற்காக தொகை ஒதுக்க வேண்டும். இந்த அரசாங்கம் ஒரு திடமான முடிவு எடுத்து அதைச் செயல்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மற்றொன்றைப்பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நமது மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்கள் தொடர்புடைய துறை. ஏராளமான துறை ஆணைக் குழு பணியாளர்கள் 4, 5 மாதங்களாகச் சம்பளம் இல்லாமல்

1978 மார்ச் 15] [திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

இருக்கின்றார்கள். அதற்கு பட்ஜெட்டிலேயே, கல்வி மான்யத்திலேயே நூலக ஆணைக் குழுவிற்கு, மத்திய நூலக ஆணைக் குழுவிற்கு, தொகை கொடுத்து ஒன்றியங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். ஒன்றியங்களை வகுவிக்கச் சொன்னால், நினைத்தால் வசூல் செய்யும், இல்லாவிட்டால் விட்டுவிடும், ஆகவே அரசே அதை எடுத்துச் செய்ய வேண்டும். லைப்ரேரியன்களாக இருக்கின்றவர்களுக்குச் சம்பளம் கிடைக்க வேண்டும். ஒரு திட்டவட்டமான முடிவு எடுத்து லைப்ரேரியன்களுக்குச் சம்பளம் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும். ஏறக் குறைய 5, 6 மாதங்களாகச் சம்பளம் இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள்தான் இன்னும் கிளர்ச்சி என்று எதுவும் செய்யாமல் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை அந்த நிலைமைக்கு உள்வாங்க வேண்டும். அந்த மாதிரி நிலைமைகள் ஏற்பட வேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை. இந்த நிலைமைகளையெல்லாம் ஆரம்பத்திலேயே கவனித்துவிட்டால், போராட்டம் எல்லாம் வராது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். இது வளர்ந்து வருகின்ற துறை. மாண்புமிகு தொழில் துறை அமைச்சர் அவர்கள்கூட சொன்னார்கள். நான் உச்சரித்த வார்த்தையைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். ‘டேப்’ என்ற வார்த்தையைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அதுபற்றிக் கருத்து வேறுபாடு இருக்கலாம். போரூசிரியர் ஒருவர் எனக்குச் சொன்னார். இங்கிலாந்தில் பேசுகின்றபோது, ஒரு பிரச்சினை எழுந்தது. ஒரு வார்த்தையை எப்படி உச்சரிக்க வேண்டும் என்று பிரச்சினை வந்தது. அப்போது எந்த ஆதாரத்தை வைத்து இப்படித்தான் உச்சரிக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறீர்கள் என்று கேட்ட போது, திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் அவர்கள் தந்தையார், திரு. ராமசாமி முதலியார் அவர்கள் இப்படித்தான் உச்சரிப்பார் என்று சொன்னார்களாம். தமிழ் நாட்டிலே இருந்து போனவர்கள் ஒரு காலத்தில் அப்படிப் புகழோடு இருந்திருக்கின்றார்கள். அந்த அளவுக்குக் கல்வியின் தரம் அந்தக் காலத்தில் இருந்திருக்கின்றது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம்: உச்சரிப்பில் மாறுபாடு வரும்போது ஸ்பெல்லிங் அந்த வார்த்தைக்குச் சொல்லி விட்டால், பிரச்சினை தீர்ந்திருக்கும்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: அன்னிய மொழி என்பதால் தான் இந்த அபிப்பிராய பேதம் இருந்து வருகிறது.

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்: அவரவர்கள் கேட்கின்ற மாதிரி எல்லாம் ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் ஸ்பெல்லிங் சொல்லிக்கொண்டு பேச வேண்டும் என்று வலியுறுத்த முடியாது. I cannot yield to him.

கல்வித் துறை நன்கு வளர வேண்டும். அதனால் தமிழ் நாட்டுக்கு நல்ல பெருமை ஏற்பட வேண்டும். ஆரம்பக் கல்விக்கூடங்கள், கல்லூரிகள் எல்லாம் பரவலாக சங்கிலித் தொடர்பு உள்ளது போல ஏற்பட வேண்டும். ஏற்கெனவே

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்] [1978 மார்ச் 15]

கல்வித் துறையிலே குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. அவைகள் நீக்கப்பட வேண்டும். கல்வி அதிகாரி ஒருவருக்கு, ஓய்வு பெற்றவருக்கு மதுபடியும் வாய்ப்புக் கொடுத்திருக்கிறார்கள், பதவி கொடுத்திருக்கிறார்கள். கல்வித் துறையை வளர்ப்பதற்கு இந்தமாதிரி வசதிகளைப் பரவலாகத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இங்கு பேச வாய்ப்பு அளித்த மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு, என் உரையை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. கே. எஸ். கணபதி: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைக்கு அவையில் துறைந்தவுடன்

“Higher Secondary Education in Tamil Nadu—Objectives, Programmes and Implementation” என்ற புத்தகத்தை இங்கே வைத்திருப்பதைப் பார்த்ததும், எனக்கு மிகவும் மன நிறைவு ஏற்பட்டது. ஏனென்றால் வர இருக்கும் பல குழப்பங்களை எதிர் நோக்கியுள்ள நிலைமையில் அவைகளை அரசு எப்படி சமாளிக்கப்போகிறது, என்ன திட்டங்களை எடுக்கப்போகின்றது என்பதுபற்றி நாம் அனைவரும் ஆவலுடன் இருக்கிறோம். இது போன்று கைப்புத்தகங்கள், ஆசிரியர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் நல்ல வகையிலே உதவியாக இருக்க முடியும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். இது விஷயத்தில் அரசு என்ன செய்ய இருக்கிறது என்பதைப்பற்றி இந்தப் புத்தகம் தெரிவாக விளக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன். நான் இந்தப் புத்தகத்தை முழுமையாகப் படிக்கவில்லையே, நாளைக்குப் பேசலாமா என்கூட நான் நினைத்தேன். அந்த அளவிலே இந்தப் புத்தகம் (முற்பகல் 11-50)

வடித்து தரப்பட்டிருக்கிறது. இதிலேயுள்ள செயல்முறைகள் நிச்சயமாகச் செயலாற்றப்படுமென்ற நம்பிக்கையுடன் வர இருக்கும் ஹையர் செகண்டரி கல்விபற்றி ஒருசில கருத்துக்களை நான் இந்த அவையின்முன் வைக்கிறேன்.

ஹையர் செகண்டரி கல்வியின் நோக்கங்கள் இரண்டு. ஒன்று கல்வியைப் பரவலாக்க வேண்டும். மற்றொன்று, தரமான கல்வி தர வேண்டும். இந்த இரண்டு கொள்கைகளையும் யாரும் மறுக்க முடியாது. இந்தப் புத்தகத்திலே சொல்லியிருக்கிறார்கள்,

Vice-Chancellor's three purposes என்று சொல்லி, அதிலே First purpose ஆக the new pattern is being used as an occasion for modernizing the learning system என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். கேட்பதற்கு ரொம்ப நன்றாக இருக்கிறது. modernizing the learning system’ என்பது செயல்முறைக்கு வரும்

போது எவ்வளவு செலவு அரசுக்கு ஏற்படும்; அந்தச் செலவை ஏற்க அரசு தயாரா என்று பார்க்க வேண்டும். இப்போது கிராமங்களிலே உள்ள பள்ளிகளிலே ஹையர் செகண்டரி வகுப்புகள் கொண்டுவரப்படுகின்றன. என்னுடைய இனிய நண்பர் திரு. தங்கப்பாண்டியன் அவர்கள் பேசும்போது,

[1978 மார்ச் 15]

[திரு. கே. எஸ். கணபதி]

அரசுப் பள்ளிகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்தி
றார்கள். இந்தப் புத்தகம் குறைந்த நேரத்தில் கொடுக்கப்பட்ட காரணத்தால்,
அவர் படித்திருக்க மாட்டார் என்று நான் நினைக்கிறேன். இந்தப் புத்தகத்
தில் உள்ள விளக்கத்தில், அரசுப் பள்ளிகளுக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம்
சொடுக்கப்பட்டிருப்பதாக நான் நினைக்கிறேன். 133 பள்ளிகளுக்குக் கட்டிடம்
கட்ட வசதியும், 200 பள்ளிகளுக்கு, ஒரு பள்ளிக்கு 50,000 ரூபாய் விலை
லேபரட்டரி எக்குவிப்மென்ட்ஸ் வாங்கவும் நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.
எனவே அரசுப் பள்ளிகளுக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்
கிறதென்பது என்னுடைய குற்றச்சாட்டு. எனவே தனியார் பள்ளிகளுக்கும்
முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.
அதற்குக் காரணம் தனியார் பள்ளிகள் நகரங்களில் அமைந்திருக்கின்றன.
பள்ளிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவது பற்றிச் சொன்னார்கள். அந்தப் பட்டி
யலைப் பார்க்கும்போதும், பெரும்பாலான பள்ளிகள் அரசுப் பள்ளிகளாக
இருக்கின்றன. அந்தப் பள்ளிகள் கிராமங்களில் உள்ள பள்ளிகளாக இருக்
கின்றன. அரசுப் பள்ளிகள், தனியார் பள்ளிகளைப் பொறுத்தமட்டில், இதில்
நியாயம் வழங்கப்பட்டிருப்பதாக நினைக்கிறேன். பள்ளிகள் தேர்ந்தெடுத்
ததிலே நியாயம் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது; பண ஒதுக்கீட்டில் நியாயம் வழங்
கப்படவில்லை. தனியார் ‘பார்ட்டிசிபேஷன்’ இருக்க வேண்டுமென்று அரசு
நினைக்கிறது. ஆனால் இன்றைக்குள்ள தனியார் பள்ளிகளின் நிலைமையைப்
பார்க்க வேண்டும். 20, 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் தனியார் பள்ளிகள் செயல்
பட்ட முறைக்கும், இன்றைக்குச் செயல்படும் முறைக்கும் பெருத்த வேறுபாடு
கள் உண்டு. அன்றைக்கு பொது நோக்குடன், தங்களுடைய சொத்துக்களை
கல்வி நிறுவனங்களுக்காக எழுதி வைத்து, கல்வி நிறுவனங்களை நிறுவினார்கள்.
அந்தப் பள்ளிகளுக்கு இன்றுள்ள நிலைமை என்னவென்றால், அன்று எழுதி
வைத்த சொத்தைத் தவிர வேறு வருமானம் கிடையாது என்பதுதான். நில
மாக இருந்தால், வருமானமும் இல்லை. இங்கு உள்ளவர்களுக்கு நன்றாகத்
தெரியும். நிலங்களிலிருந்து வருமானமே கிடையாது. அற நிலையங்கள், கல்வி
நிலையங்கள், தனியார் யாராக இருந்தாலும் நிலங்களிலிருந்து வருமானமே
கிடையாது. இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் இருக்கும்போது, தனியார் பள்ளிகள்
மீண்டும் செலவு செய்து கட்டிடம் கட்டவும், தேவையான ஆய்வகப் பொருள்
களை வாங்க வேண்டுமென்ற நிலைமையும் தோன்றியிருக்கிறது. இதை அவர்
களிடம் நிச்சயமாக எதிர்பார்த்தால், தனியார் பள்ளிகளைப் பொறுத்தமட்டில்,
இந்தத் திட்டம் தோல்வியடைந்துவிடுமோ என்ற ஐயப்பாடு எனக்குத்
தோன்றுகிறது.

இந்த ஆண்டு, ஜூன் மாதத்தில் தனியார் பள்ளிகள் ஹையர் சேகண்டரி
வகுப்புக்களைத் துவக்கும்போது, அந்த வகுப்புக்களைத் துவக்குவதற்கான
கட்டிடங்கள் வேண்டுமென்றும் இருக்கலாம். அடுத்த ஆண்டு 11 ஆம் வகுப்பு

[திரு. கே. எஸ். கணபதி]

[1978 மார்ச் 15]

இல்லை. அந்த இடத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம். அடுத்த ஆண்டு கட்டிடங்களைக் கட்டிக்கொள்ளலாம். ஆனால் ஆய்வகங்களுக்குத் தேவையான பணத்தை அரசு கொடுக்காமலிருந்தால், அவர்களால் சமாளிக்க முடியாது. அந்தப் பள்ளிகள் ஆய்வக வசதி இல்லாமல்தான் நடக்கும். அதை விரும்புகிறீர்களா? நம்முடைய கொள்கைக்கு அது விரோதமல்லவா? எனவே தனியார் பள்ளிகளில் ஆய்வகங்களை அமைக்க அரசு ஒத்துழைப்பு தர வேண்டும். அதற்கான பொருள்களை அரசு வாங்கித் தர வேண்டும். இல்லையென்றால், தனியார் பள்ளிகளைப் பொறுத்த மட்டில்—200 பள்ளிகளைத் தவிர மற்ற பள்ளிகளில் ஹையர் செகண்டரிக் கல்வி தோல்வியாக அமைந்துவிடக்கூடும். எனவே இதற்காக அரசு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கட்டிடத்தைப் பொறுத்தவரையில், அடுத்த ஆண்டு சிந்தித்துக் கொள்ளலாம். ஆய்வு அகங்களைப்பற்றி இந்த ஆண்டே முடிவு செய்ய வேண்டும்.

கல்வி பரவலாக்கப்பட வேண்டுமென்பதற்காக கிராமங்களில் ஹையர் செகண்டரிப் பள்ளிகள் அமைந்திருந்தாலும், Vocational Education ஆக, வேலை வாய்ப்பிற்கு ஏற்றதாக இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். நான் இந்த அவையிலே சென்ற கட்டத் தொடரிலேயே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். 1948-லே Bifurcated Course வந்தபோது, இதே நோக்கத்தைத்தான் சொன்னார்கள். ஆனால் அது தோல்வியை எதிர் நோக்கியது. அதற்குக் காரணம் ஆசிரியர்கள், பொது மக்களிடம் இதன் நோக்கத்தைச் சொல்லாததுதான். அதே விதி இதற்கும் ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது. Vocational education ஐப் பொறுத்தவரையில், அந்தப் பள்ளிகள் சரியான முறையில் அதை எதிர்நோக்கி, வரும் ஆண்டுகளுக்கு மாணவர்களைத் தயாரிக்க முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இங்கே ஒரு குறைபாட்டை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்று ஹையர் செகண்டரி வகுப்புகளுக்கான சிலபஸ் போட்டிருக்கிறார்கள் அதில்,

Chemical Pathology Technique

Micro Biology

E. E. G., E.C.G.—Audiometry Technician

Ophthalmic Technician

Dental Mechanic

Applied and Oral anatomy

இதையெல்லாம் வைத்திருக்கிறார்கள். இதை அங்கே வைக்கலாமா, வைக்கக்கூடாதா என்பதல்ல பிரச்சினை. இந்த மாதிரி கோர்சை வைத்தால், அந்தப் பள்ளிகளில் அந்தக் கோர்சில் மாணவர்களைத் தயாரிக்கத் தேவையான எக்ஸ்பீரிமெண்ட்ஸ் வேண்டும். கிராமங்களில் இந்தக் கோர்சைகளை வைத்

1978 மார்ச் 15]

[திரு. கே. எஸ். கணபதி]

தால், பக்கத்தில் ஆஸ்பத்திரிகள்கூட இருக்காது, அந்தக் கருவிகளைக் காண்
பிக்க. இது சிலபசில் இருந்தால் போதுமா? பள்ளிகளில் வர வேண்டாமா?
அரசு கருதும் கருத்து ஒன்று தவறானதென்று நினைக்கிறேன்.
Bifurcated Course equipments ஐ வைத்து Vocational Course
ஐக் கொண்டு வரலாமென்று நினைத்தால், அது தவறு. அந்தக் கருத்த
தோல்வியுறக்கூடியதென்ற தல்லெண்ணத்தில் சொல்கிறேன். செகரட்டேரியல்
கோர்க்கு டைப்ரைட்டர் மட்டும் போதும். ஆனால் இன்ஜினியரிங்
கோர்க்குத் தேவையான பொருள்கள் அங்கேயில்லை. 1948-லே இந்த
ஸ்கீம் வந்தபோது, பள்ளிகளிலே Engineering Course களை
ஆரம்பித்தார்கள். 2, 3 ஆண்டுகள் ஆரம்பித்ததற்குப் பிறகு, எந்தப்
பள்ளியும் ஆரம்பிக்கவில்லை. அங்கேயுள்ள பொருள்கள் பயன்படாத
பொருள்களாக இருக்கின்றன. Vocational Course வெற்றி பெற
வேண்டுமென்றால், தேவையான பொருள்களை வழங்க இப்போதே நடவடிக்கை
எடுக்க வேண்டும். ஜூன் மாதத்தில் பார்த்துக்கொள்ளலாமென்று நினைப்பது
தவறு. Vocational Course பற்றிச் சொல்லும்போது, it is preparatory
and terminal வேலை வாய்ப்பிற்காகவும் அமையும், மேல் படிப்பிற்கான ஆதார
மாகவும் அமையுமென்று சொல்கிறார்கள். இந்தக் கோர்சை எடுத்துப் படிப்பவர்
கள் மேல் படிப்பிற்குச் செல்ல முடியுமா என்பதைப் பரிசீலிக்க வேண்டும்.
இந்தப் பள்ளிகளில் தொழிற் கல்வி பயின்றவர்கள் மெடிகல் கல்லூரிகளில் சேர
முடியுமா என்றால், சேர முடியாது. இப்போது பிசிக்ஸ், கெமிஸ்டிரி, நேச்சரல்
சைன்ஸ், இது தவிர கணிதம் என்று 4 பாடங்களை வைத்திருக்கிறோம். கணிதம்
தவிர மீதி மூன்று பாடங்களைப் படித்திருந்தால், பிரபான்ஸ் தருகிறோம். இந்தப்
பாடங்களை வொகேஷனல் கோர்ஸ் எடுத்தவர்கள் படிப்பதில்லை. அவர்கள்
இதிலிருந்து ஒரு பாடத்தைத்தான் படிக்க வேண்டும். அதனால் அவர்கள்
திச்சயமாக மருத்துவக் கல்லூரிகளில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட மாட்டார்கள்.
பொறியியல் கல்லூரியில் சேர கணிதம் படித்தால் போதும். அவர்கள் பொறி
யியல் கல்லூரியில் சேர தகுதி உடையவர்களா என்றால், இல்லை. வொகேஷனல்
கோர்ஸ் ‘பிரபரேடரி’ என்பது முழுவதும் உண்மையல்ல. மற்ற மாநிலங்
களில் எப்படி ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்களென்பதை அரசு பரிசீலித்திருக்குமென்று
நம்புகிறேன். மற்ற மாநிலங்களில் இந்தப் பள்ளிகளில் படித்த மாணவர்கள்
பொறியியல் கல்லூரிகளிலும், மெடிகல் கல்லூரிகளிலும் சேர்க்கப்படுகிறார்களா
என்பதை ஆராய வேண்டும்.

(நண்பகல் 12-00)

அதைத் தவிர அடுத்த ஆண்டு மிகக் குழப்பமான ஆண்டு என்று நான்
சொல்லுவதற்குக் காரணம், ரி-டிப்ளாய்மென்ட் ஆஃப் ஸ்டாப் (re-deploy-
ment of staff) பிரச்சினைதான். அதுதான் ஒரு பெரிய பயங்கரமான
சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தும், அதிகமாக இருக்கும் ஆசிரியர்கள் எத்தனை பேர்

[திரு. கே. எஸ். கணபதி]

[1978 மார்ச் 15]

அவர்களை எங்கே கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பது? ஐந்தாயிரம் பேர் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ரி-டிப்ளாய்மென்ட் எப்படி? 'உங்களுக்குப் பணிப் பாதுகாப்பு உண்டு' என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களை எப்படி பாதுகாக்கப் போகிறோம் என்று திட்டவாட்டமாகச் சொல்லவில்லை. உயர்நிலைப் பள்ளியிலே இருப்பவர்களில் ஒரு சிலரை ஹையர் செகண்டரி வகுப்புக்கு எடுத்துச் செல்லலாம். ஆனால் கல்லூரி ஆசிரியர்களைப் பொறுத்த வரையில், அவர்களுக்கு எப்படி பணிப் பாதுகாப்பு அளிக்கப் போகிறோம் என்பது தெரியவில்லை. கல்லூரிகளிலிருந்து 1979-80-ல்தான் புகழமுக வகுப்பு அகற்றப்படுகிறது. ஓராண்டு இருக்கிறது என்றாலும், அது குறித்து அரசு இப்போதே திட்டமிட்டிருக்கும் என்று நம்புகிறேன். ஹையர் செகண்டரி பள்ளியை ஜூனின் மாதத்தில் ஏற்படுத்தப் போகிறோம். அதற்காக இப்போதிருந்தே சிந்திக்கிறோம். அப்படி இருக்கும்போது, அரசு உடனடியாக கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கு எப்படி பணிப் பாதுகாப்பு அளிக்கப் போகிறது என்பதை இப்போதே தெளிவாகச் சொன்னால்தான், கல்லூரி ஆசிரியர்களின் மனதில் நிம்மதி ஏற்படுத்த முடியும். இந்தக் குழப்பமான சூழ்நிலை இருக்குமானால், ஆசிரியர்கள் முழு மனதுடன் வேலை செய்ய முடியாது. நம்முடைய நோக்கம், சிறந்த கல்வியை அளிக்க வேண்டும் என்பதுதான். பள்ளி-கல்லூரி ஆசிரியர்களிடையே ஒரு சுமுகமான சூழ்நிலை, மகிழ்ச்சியான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தினால்தான், நம்முடைய முயற்சி வெற்றி பெறும். ஆகவே அவர்களுடைய பணியை எப்படி பாதுகாக்கப் போகிறார்கள் என்பதை அரசு நிச்சயமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்தக் கைப் புத்தகத்திலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள், "An officer of the Directorate has been made responsible for such work in each of the 11 Revenue Districts. Complete redeployment will be completed in the month of April 1978. No teacher's services will be retrenched due to the introduction of the new pattern of education." என்று சொல்லியிருக்கிறார்களே தவிர, எப்படி பாதுகாக்கப்போகிறார்கள் என்று சொல்லவில்லை. ஏப்ரல் மாதத்திலே வர வேண்டுமென்றால், இப்போதே அரசிடம் திட்டம் இருக்க வேண்டும். ஏப்ரல் வெகு தூரத்தில் இல்லை. இன்னும் இருபது நாட்கள்தான் இருக்கின்றன. எப்படி அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப் படுவார்கள் என்று திட்டவாட்டமாகச் சொல்ல வேண்டும். அடுத்து, அங்குள்ள தலைமையாசிரியர்கள், தொடர்ந்து ஹையர் செகண்டரி பள்ளியிலேயே தலைமையாசிரியர்களாக இருப்பார்களா என்பதைப்பற்றி அரசு தன்னுடைய கருத்தை வெளியிடவில்லை. "எம்.ஏ., எம்.எஸ்ஸி. இருந்தால் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறோம். பி.ஏ., பி.எஸ்ஸி. இரண்டாவது வகுப்பாயிருந்தால், ஏற்றுக் கொள்ளுகிறோம். மூன்றாவது வகுப்பானால், 15 ஆண்டுகள் பணி புரிந்திருந்தால், ஏற்றுக்கொள்ளுகிறோம்" என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். தலைமையாசிரியர் பணியில் உள்ளவர், அதே பள்ளியில் ஹையர் செகண்டரி

1978 மார்ச் 15]

[திரு. கே. எஸ். கணபதி]

வகுப்பை ஏற்படுத்தும்போது, முதல்வராக ஆக்கப்படுவாரா? தனியார் பள்ளிகளில் வேண்டுமானால் இது நடக்கும் என்று சொல்லலாம். ஆனால் அரசுப் பள்ளிகளிலே என்ன நிலைமை என்று குறிப்பிடப்படவில்லை. பணி மூப்பு அடிப்படையிலே ஆக்கப்படுவார்களா என்பதையும் தேனியாகச் சொல்ல வில்லை. அது மாத்திரமல்ல. இந்த ஆசிரியர்கள் ஹையர் செகண்டரி பள்ளிக்கு மாற்றப்படும்போது, நிச்சயமாக ஊதியம் அதிகமாக இருக்குமென்று எண்ணுகிறார்கள். அரசு மூன்றாவது ஊதியக் குழுவின் பரிந்துரையை எதிர் பார்க்கலாம். ஆனால் இப்போதே அரசு சொன்னால்தான், ஹையர் செகண்டரி பள்ளிக்குப் போகலாமா அல்லது தங்களுடைய இடத்திலேயே இருக்கலாமா என்று தங்களுடைய விருப்பத்தைச் சொல்ல முடியும். எனவே, மூன்றாவது ஊதியக் குழுவின் பரிந்துரைக்கு முன்னால் ஹையர் செகண்டரி பள்ளியில் நிச்சயமாக ஊதியம் அதிகமாக இருக்குமென்று சொல்வார்களே யானால், விருப்பம் உள்ளவர்கள் அங்கே செல்வதற்கான வாய்ப்பு ஏற்படும். எனவே அந்த அளவிலே அந்த வாய்ப்பை ஆசிரியர்களுக்கு அரசு வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, இன்றொரு மகிழ்ச்சியான செய்தி. ஸ்டாப் ஓரியண்டேஷன் கோர்ஸ் Staff Orientation Course ஏற்கெனவே தொடங்கிவிட்டதாகவும், இன்று முதல் கோர்ஸ் முடிவடையப் போவதாகவும், அது இப்போது 5 இடங்களில் நடப்பதாகவும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதிலே ஒவ்வொரு பிரிவினும் இருபது கல்லூரி பேராசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். திருச்சி, மற்றும் பெரிய நகரங்களில் அவர்களுக்கு 8 ரூபாயும், சென்னையில் 12 ரூபாயும் வழங்கப்படுகிறது. அரசு ஊழியராக இருந்தால், அவர்களுக்குப் பத்து அல்லது 15 ரூபாய் வழங்கப்படுவதாக அறிகிறேன். எனக்குள்ள வருத்தமெல்லாம், இந்த 8 ரூபாயை வைத்துக்கொண்டு சென்னையிலே வாழ்க்கையை நடத்த முடியுமா என்பதுதான். ரூம் ரெண்டுக்கே 15 ரூபாய் ஆகும். இவர்களுடைய நிலையையும், First Class Committee நிலைக்கு ஏற்ப மாற்ற வேண்டும். ஏற்கெனவே இன்-சர்வீஸ் டிரைனிங் ஏற்பட்டபோது பயிற்சி அளிப்பவர்களுக்கு தினசரி படி 2½ ரூபாயாக இருந்தது. பயிற்சி பெறும் ஆசிரியர்களுக்கு படி 6 ரூபாயாக இருந்தது. கல்லூரி பேராசிரியர்களுக்கு இந்த நிலை இருந்தால், அவர்களிடமிருந்து முழு ஒத்துழைப்பைப் பெற முடியாது. ஆகவே 8 ரூபாய், 15 ரூபாய் என்ற முறையை நிச்சயமாக மாற்ற வேண்டும். சென்னையில் இருப்பவர்களுக்கு 12 ரூபாய் அளிக்கும்போது, தாம்பரத்தில் பயிற்சி பெறுபவர்களுக்கு 8 ரூபாய்தான் வழங்கப்படுகிறது. இதற்குக் காரணம், தாம்பரம் நகருக்கு அப்பால் இருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் சென்னைக்கு வந்துதான் பிறகு தாம்பரத்திற்கு அவர்கள் செல்லுகிறார்கள். ஆகவே இந்த நிலையை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[திரு. கே. எஸ். கணபதி]

[1978 மார்ச் 15]

ரி-டிப்ளாய்மென்ட் என்று வரும்போது, எல்லோருக்கும் சிக்கல் ஏற்படலாம். ஆகவே அதில் வரக் கூடிய சிக்கல்களைப் பரிசீலிப்பதற்காக ஒரு ஸ்டடி குரூப்பை ஏற்படுத்தி, ஒரு தனி அதிகாரியை நியமிக்க வேண்டும். அதிலே உள்ள குறைபாடுகளைக் களைவதற்கு அந்தத் தனி அதிகாரிக்கு எல்லா அதிகாரங்களையும் வழங்க வேண்டும். இந்த நிலைமை ஏற்பட்டால், ரி-டிப்ளாய்மென்ட்டைப் பொறுத்த வரையில், குழப்பங்கள் இல்லாமல் செய்ய முடியும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, திருச்சி, கோவையில், இரண்டு பஸ்களைக் கழகங்கள் வருவதைப்பற்றி அரசு புதிய திட்டங்களைத் தர வேண்டுமென்று நடுவன் அரசின் கல்விச் செயலாளர் குறிப்பிட்டுள்ளதை இன்று பத்திரிகையிலே பார்த்தேன். அது பற்றி நம்முடைய அரசின் கருத்தை மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இந்த அவையிலே சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். தொழில் நுட்பப் பஸ்களைக் கழகம் பற்றி இந்தப் புத்தகத்திலே ஒரே ஒரு வரி மட்டும் இருக்கிறது. அது மத்திய அரசின் பரிசீலனையில் இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அது எப்போது வரும்? அது என்ன நிலையில் இருக்கிறது என்பதைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஹையர் செக்கண்டரி கல்வியைப் பொறுத்த வரையிலே டைரக்டர் ஆஃப் ஸ்கூல் எஜுகேஷன் அவர்களே, டைரக்டர் ஆஃப் ஹையர் செக்கண்டரி எஜுகேஷனாகவும், இருக்கிறார். அடுத்த ஆண்டிலே வேலைப் பளு மிகவும் அதிகமாக இருக்கும். ஹையர் செக்கண்டரிக்கென்று தனியாக ஒரு டைரக்டரேட் ஏற்படுத்தப்படுமானால், நிச்சயமாக வேலைப் பளு குறைக்கப் படும். ‘பள்ளிக் கல்வி இயக்குநர் அவர்களால் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்க முடியாது என்று நான் சொல்லவில்லை. தனியாக டைரக்டர் ஆஃப் செக்கண்டரி எஜுகேஷன் என்று ஒருவர் இருந்தால், இதில் ஏறபடும் சிக்கல்களை உடனடியாகத் தீர்க்க உதவும் என்ற கருத்தை நான் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, ‘ஏ’ விங், ‘பி’ விங் இன்டிகிரேஷன்பற்றி கடந்த கூட்டத் தொடரிலே கூட சொன்னேன். அப்போது, வெகு விரைவிலே தெளிவான அறிக்கையொன்றை அரசு அளிக்கும் என்று மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். இது குறித்து அரசின் கருத்து நிச்சயமாக இந்த அவையின் முன் வைக்கப்படுமென்று அறிகிறேன். இன்டிகிரேஷன் என்பது உடனடியாக உத்தரவிடப்பட வேண்டிய ஒன்று. ஹையர் செக்கண்டரி படிப்பு வருவதற்கு முன்னால் இதை அறிவிக்க வேண்டும். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள், இந்தக் கூட்டத் தொடர் முடிவதற்கு முன் நாளைக்கோ, கல்வி மானியத்தின் மீது பதில் அளிக்கும்போதோ தெளிவாக அரசாங்கத்தினுடைய கருத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1978 மார்ச் 15]

[திரு. கே. எஸ். கணபதி]

1973 ஆம் ஆண்டு பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் நடத்திய போராட்டத்தின் போது, அவர்களுடைய பதிவேட்டில் ‘சஸ்பென்ட்’ செய்யப்பட்டதாக ஒரு குறிப்பு எழுதப்பட்டது. மேலும் அவர்கள் தங்களுக்குள்ள விடுப்புக்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்றும், விடுப்புக்கள் இல்லையானால், ஊதியம் இல்லாமல் விடுப்பு வழங்க முடியாது என்றும் உத்தரவிட்டிருக்கிறார்கள். புதிய அரசு பொறுப்பேற்றதற்குப் பிறகு, அதைத் திரும்பப் பெறுவதாகவும், பதிவேட்டிலுள்ள குறிப்புகள் அகற்றப்படும் என்றும் அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் இன்னும் அந்தக் குறிப்புகள் அகற்றப்படவில்லை. அது மாத்திரமல்ல, அவர்கள் எந்த விடுப்புக்குத் தகுதியுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களோ அந்த விடுப்பு அவர்களுக்கு வழங்க வேண்டுமென்ற நிலை மாறி, அந்தப் போராட்டக் காலம் முழுவதையும் ஸ்பெஷல் லீவாக ‘டீர்ட்’ செய்து ஏற்கெனவே உள்ள அந்த விடுப்புகளை சரி செய்து கொண்டு, மீண்டும் அந்த விடுப்பை அவர்களுக்கு வழங்குமாறு இந்த நேரத்திலே கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மேலும் மைனாரிட்டி பள்ளிகளில் பல குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்று சொன்னார்கள். மைனாரிட்டி பள்ளிகளைப் பொறுத்த வரையில், ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்றும் சொன்னார்கள். மைனாரிட்டி பள்ளிகளிலிருந்து பல்வேறு கோரிக்கைகள் அரசுக்கு வந்திருக்கின்றன. அதன் மீது அரசு எந்தவிதமான முடிவையும் எடுக்கவில்லை. முடிவு எடுக்க முடியாது என்றே நான் உணர்கிறேன். அப்படி முடிவு எடுக்க முடியாவிட்டால், அந்தப் பள்ளிகளில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கும் வகையில், முடியாது என்று திட்டவாட்டமாக அறிவித்துவிட்டால், அந்த ஆசிரியர்கள் நீதி மன்றங்களுக்குச் செல்ல வாய்ப்பு ஏற்படும். இது குறித்து சுப்ரீம் கோர்ட் ஜட்ஜ்மென்ட் இருக்கிறது. அதிலே அவர்களுக்கு உரிமை வழங்கப் பட்டிருக்கிறது.

“It is not for maladministration; it is for administration” என்று உச்ச நீதிமன்றத்திலே சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையிலே என்னுடைய வேண்டுகோளாக நான் வைக்க விரும்புவது, கல்வி இலாக்காவிலே முடியாது என்று தெரிவித்து ஒரு பதிலை அவர்களுக்கு அனுப்ப வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

(பிற்பகல் 12-10)

கல்லூரி ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில், அவர்களுக்கு யு.ஜி.சி. சம்பளம் வேண்டுமென்ற கோரிக்கையோடு பதினாறு கோரிக்கைகளை முன் வைத்து போராட்டம் நடத்தி, வர இருக்கும் தேர்தலில் ஒத்துழையாமை இயக்கம் என்பதை முன் வைத்திருக்கிறார்கள். யு.ஜி.சி. சம்பள விகிதத்தைப் பற்றி நீங்கள் முடிவெடுக்கக் காலதாமதம் ஆகுமென்றால், அவர்கள்

[திரு. கே. எஸ். கணபதி]

[1978 மார்ச் 15]

வைத்துள்ள மற்ற கோரிக்கைகளைப் பொறுத்து அரசு உத்தரவிடக் கூடாதா? அவர்களும் மற்றவர்களும் சமம் என்ற நிலையை உருவாக்கக் கூடாதா? அரசாங்கம் கல்லூரி ஆசிரியர்களின் பிரச்சினையைப் பரிசீலித்து உடனடியாகத் தீர்வு காண வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, உத்தமபாளையத்தில் ஆறு மாதங்களாக ஊதியம் வாவில்லை. அவர்கள் திரும்பத் திரும்ப அரசிற்கு எழுதுகிறார்கள். இந்த அவை முன்னவர் கூட அந்தக் கல்லூரிக்குச் சென்று அவர்களுடைய ஊதியம்பற்றிப் பேசி, அவர்களுக்கு ஊதியத்தை அளிப்பதாக வாக்குறுதி அளித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இன்றுகூட கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆறு மாதமாக அவர்களுக்கு ஊதியம் வழங்கப்படவில்லை என்றால், எப்படிச் காலம் தள்ள முடியும்? அரசு அவர்களுடைய நிலைமையை அறிந்து, அவர்களது ஊதியத்தை நேரடியாகக் கொடுக்க முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அது ஒரு மைனாரிடியினர் கல்லூரியாக இருப்பதால், அதில் அரசு அதிகமாகத் தலையிட முடியாது என்ற நிலை வருகிறது. அங்கே உள்ள ஆசிரியர்களின் பாதுகாப்பு நுக்கியமானது. தவறாக நடக்கும் நிர்வாகங்களின் கீழ் உள்ள ஆசிரியர்களுக்கு அரசே நேரடியாக ஊதியம் வழங்குவதற்குத் தவறாது என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தில் உள்ள பல நிர்வாகங்கள் தவறாக இருக்கின்றன என்று அறிகிறோம். எனவே அந்தக் கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கு நேரடியாக ஊதியம் வழங்கும் திட்டத்தை உடனடியாகக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் 1—4—1970 முதல் 3—5—1977 வரை உள்ள இடைக் காலத்தில் பட்டதாரி ஆசிரியர்களாக இருந்து பணியாற்றி யிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பணியில் சேர்ந்த நாளிலிருந்து அவர்களது பஸ் வரன்முறைப் படுத்தப்படுவதை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொண்டோம். ஆனால், இடை நிலை ஆசிரியர்களும், சிறப்பு ஆசிரியர்களும் அவர்கள் பணியில் சேர்ந்த நாளிலிருந்து வரன்முறைப்படுத்தப்படாமல் பின்பட்ட தேதியிலிருந்து வரன் முறைப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஒருவருக்கு ஒரு சலுகையும் மற்றவர் களுக்கு அந்தச் சலுகை இல்லாமலும் இருக்கக் கூடாது. அரசு அவர்களது நிலையையும் கவனித்து உதவ வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவர்கள் பணியில் சேர்ந்த நாள் தொட்டு அவர்களது பணி வரன்முறைப்படுத்தப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

டெக்னிகல் எஜுகேஷனைப் பொறுத்தவரையில், ஒரு கருத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். டெக்னிகல் எஜுகேஷனில் பாஸிடெக்னிக் இருக்கிறது. அந்த ஆசிரியர்களின் பணி நிலை வேறு. மற்ற ஆசிரியர்களின் பணி நிலை வேறு. அவர்களுக்கு எந்தவிதமான சலுகையும் இல்லை. அவர்களுக்கு சரண்டர் லீவ் வசதி இல்லை. ஃபாமிலி பெனிடென்ட் ஸ்கீம் இல்லை. பென்ஷனில் தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு கிராஜூடி உண்டு. ஆனால் இவர்களுக்கு இல்லை. ஒரு நன்மை

1978 மார்ச் 15]

[திரு. கே. எஸ். கணபதி]

கிடைக்கிறது என்றால், ஆசிரியர் அத்தனை பேருக்கும் அது பொதுவாக இருக்க வேண்டும். ஒருவருக்கு நன்மையும் மற்றவர்களுக்கு அது மறுக்கப்படவும் கூடாது. இந்த வேறுபாடுகள் களையப்பட வேண்டும். உயர்நிலைப் பள்ளிகள், கல்லூரிகள், தனியார் கல்லூரிகள், அரசுக் கல்லூரிகள் எதுவாக இருந்தாலும், அவற்றில் பணியாற்றுகிற ஆசிரியர்கள் பணிக்கான சலுகை ஒன்றாக இருப்பதற்கு அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். யு.ஜி.சி. சம்பள விகிதத்திற்கு அரசின் தனி உத்தரவு இருக்கிறது. அதில் 20 ஆண்டுகள் பணி புரிந்த ஆசிரியர்களுடைய ஊதியம் ரூ. 875-ல் இருக்கிறது. ஒரு ஆண்டில் அவர் ரூ. 900 ஆக உயர்வு ஊதியம் பெறுகிறார். அதுதான் மேக்சிமம் ஸ்கேல் ஆல்ப் பே. உச்ச கட்டத்தை எட்டிவிட்டால், 42 வயது பூர்த்தி யானவர்கள் அடுத்த ஆண்டு எந்த உயர்வும் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். ரூ. 450 வாங்கியவர்களுக்கு யு.ஜி.சி. சம்பள விகிதப்படி ரூ. 550 டி.ஏ. சேர்த்து வருகிறது. 1—4—1978-ல் ரூ. 875 ஆகிறது. எனவே 1979-ல் அவர்கள் பெறும் ஊதிய உயர்வுதான் கடைசி உயர்வாக இருக்கிறது. அவர்கள் ஊதியத்தில் மாற்றம் ஏற்படுத்தி யு.ஜி.சி. சம்பள விகிதத்தில் அவர்களுக்கும் பலன் கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஓய்வூதியம் பெரும்பாலானவர்களுக்கு முன்பெல்லாம் ரூ. 55-ம் ரூ. 70-ம் இருக்கிறது. அதைக் குறைந்த பட்சம் ரூ. 100 ஆக உயர்த்த வேண்டும். தனியார் பள்ளிகளில் பணியாற்றுகிற ஆசிரியர்களுக்கு இதனால் பாதிப்பு ஏற்படுகிறது. 1970-க்கு முன் ஓய்வு பெற்ற தலைமை ஆசிரியர்கள் மிகவும் அதிகமான ஓய்வூதியமாக ரூ. 75-ம் பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் ரூ. 60-ம் பெறும் நிலை இருக்கிறது. 1—6—1970-ல் பணியில் இருந்தவர்களுக்கு மாற்று ஓய்வூதியம் வழங்க அரசு உடனடியாகத் தனி அதிகாரிகளை நியமித்து எல்லோருக்கும் பலன் கிடைக்கும் வகையில் நடவடிக்கை எடுத்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் அந்தப் பலன் பெரும்பாலானவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. தனியார் பள்ளிகளிலிருந்து அதற்கான புள்ளி விவரங்களை அரசிற்கு அனுப்பாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்களிடமிருந்து அந்தப் பரிந்துரைகள் உடனடியாக வரவேண்டுமென்று வற்புறுத்தி உடனடியாக ஓய்வூதியம் வழங்க வேண்டுமென்றும் குறைந்த பட்ச ஓய்வூதியமாக ரூ. 100 இருக்க வேண்டுமென்ற கருத்தையும் சொல்லி பேசுவதற்கு வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி கூறி அமைகிறேன். வணக்கம்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, கல்விக் கொள்கைக் குறிப்பு சம்பந்தமாக இங்கே விவாதத்திற்கு எடுத்துக்கொண்ட குறிப்பிலே என்னுடைய சில கருத்துக்களைச் சொல்வதில் மெத்த மகிழ்ச்சி யடைகிறேன். நாளொரு மேனியாக நாட்டினுடைய ஜனத்தொகை வளருகிறது. அதே அடிப்படையில் கல்விக் துறைக்கு நாம் ஒதுக்குகிற தொகையும் வருஷா வருஷம் உயர்த்தப்பட வேண்டியிருப்பதால், அந்தப்

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

[1978 மார்ச் 15]

பாணியில் சென்ற ஆண்டை விட இந்த ஆண்டு கூடுதலான தொகையை அளித்திருக்கிறோம். இந்த ஆண்டு கல்வித் துறையில் புரட்சிகரமான மாற்றங்களை நாம் கொண்டுவர இருக்கிறோம். ப்ளஸ் 2 என்று உயர்நிலைப் பள்ளிக் கல்வியிலே கொண்டுவந்திருக்கிற மாற்றம் கல்வித் துறைக்கே பெரிய அதிர்ச்சி கொடுக்கக் கூடிய மாற்றம் என்றால், அது மிகையாகாது. நான் படிக்கும்போது பதினேறாவது வகுப்பான எஸ்.எஸ்.எல்.சி. முடிந்த பிறகு, இண்டர்மீடியட் என்று இரண்டாண்டுப் படிப்பு இருந்தது. அதற்குப் பிறகு பி.ஏ., எம்.ஏ., பி.காம். இதுபோன்ற கோர்ஸ்கள் இருந்தன. அதைப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மாற்றினார்கள். இண்டர்மீடியட்டாக இருந்ததை பி.யு.சி.-யாக மாற்றினார்கள். இப்போது அந்த நிலை மாறி பி.யு.சி.-யை எடுத்துவிட்டு ப்ளஸ் 2 என்ற நிலை வருகிறது. இந்த ப்ளஸ் 2 என்பதில் இன்னும் கருத்துக்கள் மக்களுக்குத் தெளிவு படுத்தப்படவில்லை என்ற நிலைமை இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். கல்லூரிகளுக்கு ப்ளஸ் 2 கொடுக்க வேண்டுமென்று முன்பு அறிவிக்கப்பட்டது. கடைசியாக கல்லூரிகளுக்கு அது இல்லை என்றும் ஹைஸ்கூல்களுக்குத்தான் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. என்னைப் பொறுத்த வரையில், நான் ஒரு பள்ளிக்குக் கேட்டேன். அரசு அதை அனுமதித்ததற்காக இஸ்லாமிய சமுதாயத்தின் சார்பில் அரசுக்கு நன்றியை சமர்ப்பிக்கக் கடமைப்பட்டவனாக இருக்கிறேன். இப்போது காலேஜ்களில் பி.யு.சி. இருக்கிறது. ஹைஸ்கூல்களில் ப்ளஸ் 2 வருகிறது. இரண்டு கிளாஸ்களும் வருகிற ஆண்டில் இருக்கப்போகின்றன. ஆனால் அடுத்த ஆண்டு பி.யு.சி. இருக்காது என்று அறிகிறேன். காலேஜ்களில் ப்ளஸ் 2 இல்லை. பல காலேஜ்கள் ப்ளஸ் 2 வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். இந்த ஆண்டு பி.யு.சி. இருப்பதால், ப்ளஸ் 2 இல்லாவிட்டாலும், காலேஜ்கள் பாதிப்பு இல்லாமல் சமாளித்துக்கொள்ள முடியும். அடுத்த ஆண்டு இந்தக் கொள்கை மாற வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் வரக்கூடும். ப்ளஸ் 2-ம் பி.யு.சி.-யும் இல்லை என்றால், பல காலேஜ்களில் வேலை வாய்ப்பு குறைந்து நிர்வாகச் செலவு கூடுதலாகி, பயிலும் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை பெருமளவில் குறைந்து நிர்வாகச் சிக்கலுக்கும் குழப்பத்துக்கும் காலேஜ்கள் ஆளாக வேண்டியிருப்பதால், அந்த முறையில் மாற்றம் தேவை. இந்த ஆண்டு இல்லாவிட்டாலும், அடுத்த ஆண்டு அது வேண்டுமென்று கேட்கிற காலேஜ்களுக்கு இந்த ப்ளஸ் 2 வகுப்புகளைக் கொடுத்தால்தான், நிர்வாக அமைப்பு ஒழுங்காக இருக்குமென்ற கருத்தை நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

சென்ற ஆண்டை விட இந்த ஆண்டு மாணவர்களுடைய அதிருப்தி, போராட்டங்கள் குறைவாக இருக்கின்றன என்பதற்காக நான் அரசைப் பாராட்டுகிறேன். நான் படித்த காலத்திலெல்லாம் மாணவர்கள் போராட்டம் என்பதே இல்லை. அந்தக் காலத்தில் படித்த மாணவர்கள் மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என்று சொல்கிற அடிப்படையில் குரு என்றால், தெய்வத்திற்கு சமமாக மதித்து மரியாதை செய்துகொண்டு வந்தார்கள். போராட்டம்,

1978 மார்ச் 15] [திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

ஸ்டிரைக் போன்றவைகளை பார்த்ததோ கேட்டதோ கூட இல்லை நான் படித்த காலத்தில். இன்றைக்கு அதற்கு நேர் மாற்றமாக, போராட்டம் இல்லாத

(பிற்பகல் 12-20)

காலேஜோ, பள்ளிக்கூடமோ இருக்கிறதா என்று *கேட்கக் கூடிய நிலை இருக்கிறது. இந்த மாற்றத்திற்கு அடிப்படைக் காரணம் என்ன என்பதை நாம் யோசிக்க வேண்டும். என்னைப் பொறுத்தவரையில், நான் மாணவனாக இருந்த காலத்தில், வட தேசத்தில் சிகெரெட் பற்ற வைப்பதற்கு மகன் தகப்பனை நெருப்புக் கேட்ட காட்சியைப் பார்த்ததுண்டு. அந்தப் பண்பாடு தமிழகத்திற்கு இன்னும் வரவில்லை. இன்றைக்கும் மகன் தகப்பனுக்கு உரிய மரியாதையோடு நடந்து கொள்கிறான். இது தமிழ்ப் பண்பாடு. தகப்பனுக்கு அடுத்தபடியாக குருவை தெய்வம் என்று மதித்து நடந்து வந்த காலம் உண்டு. அந்த நிலை தற்போது மாறி, மாணவர்கள் ஆசிரியரிடத்தில் சிகெரெட்டுக்கு நெருப்புக் கேட்கக் கூடிய நிலை உருவாகியிருக்கிறது. இத்தகைய வருந்தத்தக்க சூழ்நிலை ஏன் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைப்பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். என்னைப் பொறுத்தவரையில், நான் ஒன்றைத் தெளிவாகச் சொல்வேன். நான் படித்தகாலத்தில் ஒவ்வொரு ஹைஸ்கூலிலும் கல்லூரியிலும் அவரவர்களுடைய மதபோதனை, மாரல் எஜுகேஷன் இருந்தது. நாடு சுதந்திரம் அடைந்ததற்குப் பிறகு, மத போதனை அளிப்பதன் காரணமாக, மதப் பித்து ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்லி, மத போதனை கூடாது என்று எடுத்து விட்டார்கள். அப்படி, ஆண்டவன் பக்திக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்ததை எடுத்து விட்டதன் காரணமாக, ‘மாரல் ஆட்டிபூட்’, தன்னடத்தை, நல்ல பண்பாடு, மாணவர்களிடத்தில் குறைந்து விட்டது. காண்கூட்டியுள்ளிலேயே மத போதனை கூடாது என்று உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். இது மாற்றப்பட வேண்டும். இது மாற்றப்பட்டால்தான், மாணவர்களுக்கு ஆண்டவன் பக்தி வரும். ஆண்டவன் பக்தி வந்தால், அந்த பயம் இருந்தால் தான், பெரியவர்-சின்னவர், நல்ல நடத்தை, பண்பாடு, ஒழுக்கம் என்ற ஒரு நிலை ஏற்படும். அந்த மனப்பான்மை வர வேண்டும். அதற்காக நமது அரசு தனக்கு அதிகாரம் இல்லாவிட்டாலும், மத்திய அரசுக்கு சிபாரிசு செய்து, வகுப்பு நேரத்தில் இல்லாவிட்டாலும், வகுப்பு நேரத்திற்குப் பிறகாவது, “அவுட் ஆப் கிளாஸ் ஹவர்ஸ்”-இல் மத போதனையை ஏற்படுத்த வேண்டும். எந்தெந்த மதத்தைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்தாலும், அந்தந்த மதபோதனை வகுப்புகளை நடத்தி மாணவர்களிடம் நல்ல பண்பாட்டை ஏற்படுத்த வேண்டும். அப்போது தான் நல்லொழுக்கம் ஏற்படும். அதற்கான முயற்சிகளை நமது அரசு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கல்லூரிகளுக்குச் சம்பளம் கொடுப்பது கல்லூரிக்குக் கல்லூரி மாறுபடுகிறது. பல மாதங்களாக சில கல்லூரிகளில் சம்பளம் கொடுக்கப் படவில்லை என்ற கூப்பாடு உருவாகி வருகின்றது. இதற்கு மாற்று யோசனை,

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

[1978 மார்ச் 15]

நான் சொல்ல விரும்புவது, அரசே நேரடியாக ஆசிரியர்களுக்கும் ஸ்டாப் களுக்கும் கொடுக்கும் திட்டத்தைக் கொண்டுவர வேண்டும். இந்தத் திட்டம் ஏற்கெனவே பல காலமாக அரசின் பரிசீலனையில் இருந்து வருவதாகக் கேட்டிருக்கிறேன். இதைத் துரிதப்படுத்தி சீக்கிரத்திலேயே இந்தத் திட்டத்தை அமுலாக்கி ஆசிரியர்களுக்கு அரசாங்கம் நேரடியாகச் சம்பளம் கொடுக்கின்ற திட்டத்தைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்போது தான் ஆசிரியர்களுக்குக் கால தாமதமின்றி சம்பளம் கொடுக்க முடியும். கல்லூரிகளுக்கு அரசு தான் சம்பளம் கொடுக்கிறது. அதை நேரடியாகவே கொடுத்துவிடுவது நல்லது என்ற காரணத்தால், இத்திட்டத்தை அமுல்படுத்த வேண்டும் என்ற கோரிக்கை நியாயமாகப்பட்டதால் அதை நான் வற்புறுத்துகிறேன்.

ஆசிரியர்கள் எல்லாம் இப்போது ஸ்டிரைக் செய்வது, மிரட்டிக் கொண்டிருக்கிற நிலை, பரீட்சைகளை பகிஷ்கரிப்பது என்ற சூழ்நிலை எல்லாம் வந்திருக்கின்றன. யு.ஜி.சி. ஸ்கேலை 1973-லிருந்தே கொடுக்க வேண்டுமென்று கோரிக்கை விடுத்திருக்கிறார்கள். அரசு, அந்த அளவுக்கு அமுல்படுத்த முடியாது என்றால், அவர்கள் ஸ்டிரைக் செய்தால், பொதுமக்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் பாதிப்பு ஏற்படும் என்பதால், அவர்கள் 1973-லிருந்து கேட்டால், அது முடியாவிட்டால் 75-லிருந்தாவது அமுல்படுத்த வேண்டும். அவர்கள் கோரிக்கைக்கும் அரசின் நிலைக்கும் நடுவில் இப்படிப்பட்ட ஒரு முடிவு செய்து அதை சீக்கிரமாக அமுல்படுத்த அரசு முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

உத்தமபாளையம் கல்லூரியைப் பொறுத்தவரையில், அந்தக் கல்லூரி சரிவர நிர்வகிக்கப்படவில்லை, ஆசிரியர்களுக்குப் பல மாதங்கள் சம்பளம் கொடுக்கப்படவில்லை, அங்கே ஒரு அமளி, எதிர்ப்பு நிலை உருவாகியது என்ற குறைபாடுகள், கூப்பாடுகள் ஏற்பட்டன. அந்த நிலையில் அரசின் முயற்சி—அது நல்ல முயற்சி—காரணமாக வக்ப் போர்ட் அந்தக் கல்லூரியை எடுத்து நடத்த உத்தரவிட்டது வரவேற்கத்தக்கது. ஆனால் வக்ப் போர்டு மிகவும் பலவீனமான நிலையில் ஏற்கெனவே கடனளியாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அப்படி இருக்கும்போது, இந்தக் கல்லூரியை ஏற்று நடத்துவது என்றால், அங்கே ஆசிரியர்களுக்குப் பல மாதங்கள் சம்பளம் பாக்கி என்ற நிலை இருப்பதால் அரசு, கல்வி மானியத்தில் இதற்கு என்று விசேஷத் தொகை ஒதுக்கி, ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பள பாக்கியைக் கொடுக்கக் கூடிய முறையில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு உரையை முடிக்கிறேன்.

திரு. க. அறிவுமுகன் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, இந்த மாமன்றத்தில் நீண்ட காலமாக கல்வித் துறையைப்பற்றிப் பல விவாதங்களை நடத்தி, கல்வித் துறை மன்றம் என்ற பெருமையைப் பெற்றிருக்கிறது. அது மாத்திரமல்லாமல், இது ஆசிரியர்கள் மன்றம் என்றும்

1978 மார்ச் 15]

[திரு. க. அறிவுழகன்]

அழைக்கப்பட்டு பெருமை பெற்றது. நமது மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சில நேரங்களில் பேசும்போது மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் அலுத்துக் கொள்வார்கள். என்றாலும், உறுப்பினர்கள் கருத்துக்களை ஆசையோடு, ஆவலோடு கேட்பது வழக்கம்.

கல்வித் துறையைப் பற்றி, ‘The problem of education is the problem of teachers’ என்று மாசே துங் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். கல்வித் துறைப் பிரச்சினை என்பது ஆசிரியர்களுடைய பிரச்சினை ஆகும். ஆசிரியர்களுடைய பிரச்சினைகளை அறிந்துகொள்ளாமல், கல்வித் துறையைப் பற்றிய பிரச்சினைகளைப் புரிந்துகொள்வது என்பது இயலாத காரியம். ஆசிரியர்களுடைய களைப்பு புரிந்துகொள்வது என்பது இயலாத காரியம். ஆசிரியர்களுடைய நலன்களைப் பேணிவளர்தான், கல்வித் துறை வளர்ச்சி சரியான முறையில் இருக்க முடியும், அதை உணர்ந்தோ, உணராமலோ, தெரிந்தோ, தெரியாமலோ, நீண்ட காலமாக கல்வித் துறையைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆசிரியர்களுக்காக பல நன்மைகளைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்று நான் குறிப்பிடுவேன். இன்று இந்தப் புதிய அரசுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற எல்லாப் பிரச்சினைகளும், அதுவும் கல்வித் துறையைப் பொறுத்தவரையில், அவை அனைத்தும் முன்னால் இருந்த அரசால் கொடுக்கப்பட்ட பதிராஜித சொத்துக்கள் என்று தான் சொல்லப்பட வேண்டுமே தவிர, இந்த அரசே தேடி எடுத்துக் கொண்ட விவகாரங்கள், பிரச்சினைகள் அல்ல.

துணைத் தலைவரவர்களே, நீங்களே பேசுகிற நேரத்தில் பல நேரங்களில் இந்தப் பிரச்சினைகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போதெல்லாம் இந்தக் கல்வித் துறை ஆசிரியர்களிடத்தில் மிகுந்த அக்கறையோடு செயல்படவில்லை என்ற கருத்தைச் சொல்வது வழக்கம். அதற்கு பதிலாக, முன்னால் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளே, ஒரே மாதங்களில் தீர்க்கப்படும்படியான சூழ்நிலையிலா இந்த அரசு இருக்கிறது என்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்றையதினம், நமது மன்றத்தில் பேசப்பட்ட ஹையர் செகண்டரி எஜுகேஷன் பற்றிக் குறிப்பிட்ட கருத்துக்களுக்கெல்லாம் ஒரு வரப்பிரசாதமாக இந்தக் கல்வி அறிக்கை இருக்கிறது என்று குறிப்பிடுவேன். இந்த மாமன்றத்தில் என்னென்ன கருத்துக்களை நீண்டகாலமாக எடுத்துச் சொல்லி வந்தோமோ, அந்தக் கருத்துக்கள் எல்லாம் இதிலே இடம் பெற்றிருக்கின்றன. ஆனால், கல்வித் துறையில் கருத்துக்கள் இடம் பெறுவது என்பது ஒன்றாகவும், அந்தக் கருத்துக்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவது என்பது வேறாகவும் இருப்பதை நாம் பல நேரங்களில் பார்த்திருக்கிறோம். இன்றைக்கு அமைந்திருக்கிற புதிய அமைச்சரவை ஆசிரியர்களுக்காக நீண்ட காலம் பணியாற்றிய ஒரு கல்வி அமைச்சரைப் பெற்றிருக்கிறது. இந்த அமைச்சரவை நிச்சயம் இந்தக் கருத்துக்களின்படி செயலாற்றும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது.

[திரு. க. அறிவுமுகன்]

[1978 மார்ச் 15]

கல்வித் துறையில் சீர்திருத்தங்கள்பற்றி அடிக்கடி இந்த நாட்டில் பேசப் படுவது வழக்கம். கோத்தாரி கமிஷன் தனது அறிக்கையில், இப்படிச் செய்யப்பட்ட சீர்திருத்தங்களை எல்லாம், ஒரே வார்த்தையில், ‘Tinkering with education’ ஆகாங்கே ஏற்படுகிற துளைகளை அடைக்கிற வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். ஒரு முழு மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும் என்று கோத்தாரி கமிஷன் தனது அறிக்கையின் துவக்கத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறது. அந்த நோக்கத்தோடு தான் இந்த “Higher Secondary Education in Tamil Nadu” கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. அந்த மாற்றத்தைச் செயல்பட கொண்டு வருகிற ஒரு முயற்சியில் இந்த அரசு ஈடுபட்டிருக்கிறது என்று குறிப்பிடுவேன். இந்த நாட்டு மக்களின் கல்வி நிலைமையை, அறியாமை நிலைமையை கண்ணுற்றுப் பார்க்கிறபோது, இது பயனுள்ளதாக ஆகும்.

கல்வித் துறையைப் பல பிரிவுகளாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். டாக்டர் மால்கம் ஆதிசேஷப்பா அவர்கள் ஒரு முறை கூறியிருக்கிறார்கள், ஒரு மாணவன் 2 அல்லது 3-வது படித்துவிட்டு, அவன் மாடு மேய்க்கப் போய் விட்டாலும் கூட, அந்தக் கல்வி முழுமை அடைந்ததாக இருக்க வேண்டும். அதற்குப் பிறகு அவன் 10-வது வகுப்பு வரை படிக்காமலிருந்தாலும் கூட, அவன் அது வரை பெற்ற படிப்பு முழுமை பெற்றதாக இருக்க வேண்டும். எல்லாவற்றைப் பற்றியும் ஒரு சிறிய அளவாவது தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்று கூறினார்கள். அந்த அடிப்படையில்தான் இந்தப் புதிய கல்வித் திட்டம் அமைந்திருக்கிறது. 10-வது வகுப்பில் அடங்கியிருக்கிற கல்வியானாலும் சரி,

(மாற்றுத் தலைவர் திரு. கே. எஸ். கணபதி தலைமை)

(பிற்பகல் 12-30)

அதற்கு மேலே 2, 3 என்று சொல்லப்படுகிற வகுப்புகளில் சொல்லித்தரப்படும் கல்வியானாலும் சரி, இன்றையதினம் அது முழுமையான கல்வியைத் தருகிற கல்வியாக அமைந்திருக்கிறது.

நான் பல ஆண்டுகளாக இந்த மன்றத்திலே ஒரு கருத்தைச் சொல்லி வந்திருக்கிறேன். அதாவது 10-வது, 11-வது வகுப்பு படிக்கும் மாணவர்களிடையே ‘எலெக்டிவ்’ என்ற ஒரு பாடத்தை வைத்திருந்தார்கள். எலெக்டிவ் வைத்திருப்பதைப்போல ஒரு அக்கிரமம் வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது. கண்ணம்மாபேட்டையிலும், ஆற்காடு குப்பத்திலும் உள்ள பள்ளியில் பயிலும் மாணவன் தான் விரும்புகிற கணக்கு அல்லது விஞ்ஞானத்தை எலெக்டிவ் பாடமாக எடுத்துப் படிக்க முடியாது. காரணம் அங்கே இருக்கிற பள்ளித் தலைமையாசிரியர் வரலாறுதான் எலெக்டிவ் பாடமாக இங்கே இருக்கிறது என்பார். எனவே அவன் தலையெழுத்து வரலாற்றைத்தான் எலெக்டிவ்

1978 மார்ச் 15]

[திரு. க. அறிவுழகன்]

பாடமாக எடுத்துப் படிக்க வேண்டும். இதனால்தான் யு.ஜி.சி. தலைவராக இருந்த திரு. கோத்தாரி அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். எலெக்டிவ் பாடம் எடுத்துப் படிக்க வேண்டும் என்று 10-வது வகுப்பு மாணவனைச் சொல்வது ‘சைல்ட் மேரேஜ்’ போன்றது, ஒரு குழந்தை மணத்தைப் போன்றது என்றார். 8-வது, 9-வது படிக்கும் மாணவனைப் பார்த்து, ‘நீ ஒரு எலெக்டிவ் செலக்ட் செய்து கொள்’ என்றால், இது ஒரு குழந்தைக் கல்யாணம் போன்றதுதான். இது ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்று சொன்னார். இன்றைக்கு 10-வது வகுப்புவரை எந்தக் குழந்தையும் எந்தக் கட்டாய பாடம் படிப்பது என்று தன் தந்தையைக் கேட்க வேண்டியதில்லை. அதைப்பற்றி அந்தக் குழந்தை சிந்திக்கவே வேண்டியதில்லை என்ற அளவுக்கு ஒரு புதிய கல்வியைப் பெறுகிற நிலை இப்போது உருவாகியிருக்கிறது.

அடுத்து, அரசாங்கப் பள்ளிகளில் சொல்லிக் கொடுக்கப்படும் பள்ளிக் கல்வியின் தரம்பற்றிச் சொல்லப்படும் பழியைப் போக்கியாக வேண்டும். அரசாங்கப் பள்ளிகள் சரியாக நடப்பதில்லை. தனியார் பள்ளிகளில் தான் நன்றாக சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள், அவைகள் தான் நன்றாக நடக்கின்றன, அவைகளிலே தான் கல்வித் தரம் உயர்வாக இருக்கிறது என்று சொல்லுகிற கருத்து ஒரு தவறான கருத்தாகும். ஏழை எளிய மக்கள், பாடுபடும் தொழிலாளி மக்கள், ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தங்களுடைய பிள்ளைகளை அரசாங்கப் பள்ளிகளுக்குத்தான் அனுப்புகிறார்கள். நகரவைப் பள்ளிகளுக்குத்தான் தங்கள் பிள்ளைகளை அனுப்புகிறார்கள். எனவே அவர்கள் வாழ்க்கைத் தரத்தையும், அவர்கள் கல்வித் தரத்தையும் உயர்த்தும் மிகச் சிறப்பான பணியில் அரசாங்க ஆசிரியர்கள் இன்றையதினம் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அந்த வகையான அரசாங்கப் பள்ளிகளுக்கு நல்ல ஊக்கத்தைத் தரவேண்டும். அந்த ஊக்கத்தை இப்போதுதான் முதன்முறையாக இந்த அரசு கொடுப்பதற்கு முன்வந்திருக்கிறது.

அடுத்து, ஹையர் செகண்டரி பள்ளிகளைக் கொண்டு வருகிறபோது, தனியார் பள்ளிகளுக்கு என்று அவ்வப்போது லட்சக்கணக்கான ரூபாய்களைக் கொடுத்து ஊக்குவிப்பது என்று கருதிக் கொண்டிருந்த முறையை மாற்றி, அரசாங்கப் பள்ளிகளில்தான் இந்த நாட்டு பிற்படுத்தப்பட்ட ஏழை எளிய மக்களின் பிள்ளைகள் படிக்கிறார்கள், அவர்களை ஊக்குவிக்கும் முறையில் அவர்களுக்கும் நிதி உதவி தரவேண்டும் என்று எடுக்கப்பட்டுள்ள முயற்சி மிகவும் பாராட்டப்பட வேண்டியதாகும். நம்முடைய நாட்டில் உள்ள எல்லா உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும் ஹையர் செகண்டரி வகுப்புகளைக் கொண்டுவருகிற வாய்ப்பும் வசதியும் இல்லை என்பதை உணர்ந்து, அதைப்பற்றி இந்த அறிக்கையில் மிகத் தெளிவாக அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

[திரு. க. அறிவழகன்]

[1978 மார்ச் 15]

எவ்வளவுதான் மிகப் பெரிய தனியார் பள்ளியானாலும் சரி, 10 வகுப்புகள் நடத்த, 2,000 மாணவர்களுக்கான விளையாட்டு இடங்கள், மற்றும் மன்றங்கள் நடத்த இடம், ஓய்வு நேரப் பொழுதுபோக்குக்கான இடங்கள், ஆசிரியர்களுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருக்கத்தக்க வசதிகள் ஆகியவைகளைப் பெற்ற பள்ளிகள் சென்னை நகரம் முழுவதிலும் பார்த்தாலும், மிகக் குறைவாகத்தான் இருக்கும். இப்படி எல்லா வசதிகளையும் உடைய தனியார் பள்ளிகளிலே கூட மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையில்தான் இருக்கின்றன. இந்த நிலையில் 11-வது, 12-வது வகுப்பை நடத்த வேண்டும் என்று அவர்களுக்கு ஊக்கம் மட்டும் அளிக்கப்படுமானால், அவர்களும் இந்த ஊக்கத்தைக் கொண்டு நடத்தத் துவங்குவார்களானால், மாணவர்களைப் போறுத்தவரையில், வசதிகள் இல்லாமல் தனிப்பார்கள். எனவே இந்தப் புதிய சூழ்நிலையை அரசு உருவாக்குவதாக இருக்கக்கூடாது என்பதையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்து, தமிழகத்தின் மேலவைத் துணைத் தலைவராகவும், தற்போதைய தலைவராகவும் உள்ள சிலம்புச் செல்வர் திரு. ம. பொ. சிவசுரானம் அவர்கள் தமிழ் பாடமொழியாக ஆக வேண்டும் என்று மிக நீண்டகாலமாகச் சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் அதன் தாய்க் கழகங்களும் இந்தக் கருத்தைத்தான் வலியுறுத்தி வந்திருக்கின்றன. அப்படி வலியுறுத்தப்பட்ட கருத்தின் அடிப்படையில், இன்றைய தினம் தமிழ் பாடமொழியாக இருக்கும் பள்ளிகளில் படிக்கிற மாணவர்களுக்கு எந்தவிதமான கட்டணமும் இருக்காது என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருப்பது மிகவும் வரவேற்கத் தக்கதாகும். ஆங்கிலத்தைப் பாடமொழியாகக் கொண்டு படிக்க வேண்டும் என்று மாணவர்கள் விரும்புவார்களானால், அவர்கள் டரன்பர்ஸ்கோ, லயோலா போன்ற நிறுவனங்கள் நடத்தும் பள்ளிகளில் கட்டணம் கொடுத்துப் படித்துக்கொள்ளலாம். இப்போதே அவர்கள் கட்டணம் கட்டித்தான் ஆங்கிலத்தில் பயின்று வருகிறார்கள். அங்கே அவர்கள் கட்டணம் உட்டிப் படிப்பது என்பது நாட்டுக்கும் நல்லது, கல்வித் துறைக்கும் ஒருவாய் வருவதாக அது அமையும். ஒரு அரசியல்வாதி என்ற முறையில் இதை மிகச் சாமர்த்தியமாக ஆராய்ந்து இந்தத் திட்டத்தைப் புகுத்தியதற்காக என் பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆங்கிலம் என்கிற மொழி கற்பிக்கப்படுவது என்பது ஒன்று, ஆங்கிலமே பாடமொழியாக—பயிற்று மொழியாக வைக்கப்படுவது என்பது வேறு. ஆங்கிலம் பயிற்று மொழியாக இருந்தால் தான், மாணவர்கள் கல்வியில் நல்ல தரமுள்ளவர்களாக இருப்பார்கள் என்பது சரியற்ற வாதம் என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன், ஆங்கிலத்தைப் பயிற்று மொழியாகக் கொண்டு படிக்கின்ற முழுவசதியுள்ள ஆங்கிலோ-இந்திய மாணவர்கள் இந்த நாட்டில் வளர்ச்சி பெறாத சூழ்நிலையைப் பார்ப்போமானால், ஆங்கிலப் பயிற்சி மொழியின்

1978 மார்ச் 15]

[திரு. க. அறிவழகன்]

மூலம் ஒரு சமுதாயம் வளர்ச்சி பெறுது என்பதை நன்கு உணர முடியும். ஆங்கிலோ-இந்தியர் சமுதாயம் இந்தத் தத்துவத்திற்கு ஒரு பெரிய எடுத்துக் காட்டாக இருந்து வருகிறது. இன்றையதினம் ஆங்கிலோ-இந்திய இளைஞர்கள் தாங்கள் படிப்பதற்குக் கட்டணம் இல்லாது படிப்புச் சொல்லித்தரும் பள்ளிகள் இல்லாத காரணத்தால், தங்கள் கல்வியைத் தொடர முடியாமல் வாடுகிற சூழ்நிலையை, கஷ்டப்படுகிற சூழ்நிலையைப் பார்க்கிறோம். இதன் காரணமாக அவர்கள் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இதன் காரணமாக இந்த நாட்டில் ஆங்கிலோ-இந்தியரின் ஜனத்தொகை ஆண்டுதோறும் குறைந்துகொண்டு வருகிறது என்பதையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஆங்கிலோ-இந்தியன் போர்டு ஆப் எஜுகேஷன் என்ற ஒரு அமைப்பின்கீழ் பள்ளிகள் நடத்தப்படுகின்றன. அந்தப் பள்ளிகளும் மற்ற சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்களுக்குத்தான் பயன்படுகின்றனவே தவிர, ஆங்கிலோ-இந்திய சமுதாயத்தைச் சார்ந்த ஏழை எளிய மாணவர்களுக்குப் பயன்படவில்லை. ஆங்கிலோ-இந்திய மாணவர்களுக்கு ஆங்கிலம் பயிற்று மொழியாகக் கொண்ட பள்ளிகளை நடத்தி, அவைகளின் மூலம் சீபிரி எஜுகேஷன் அளித்து, கட்டணம் இல்லாமல் நடத்தி உதவிட வழிவகை செய்வது தவறில்லை. ஆனால் அதே நேரத்தில் ஆங்கிலம் பயிற்று மொழியாக இருந்தால் மட்டுமே ஒரு சமுதாயம் வளர்ந்துவிடும் என்று சொல்லுவது சரியல்ல. ஆங்கிலோ-இந்தியர் சமுதாயம் இன்றையதினம் எவ்வளவு இக்கட்டான சூழ்நிலைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த இக்கட்டான சூழ்நிலைக்குத்தான் ஆங்கிலத்தை பயிற்று மொழியாகக் கொள்வதன் மூலம் நாம் மற்றவர்களையும் கொண்டுவருவோம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மத்திய அரசில் இருக்கிற பல அமைச்சர்கள், அதிலும் குறிப்பாக திரு. ராஜ் நாராயண் போன்றவர்கள் ஒரு கருத்தைச் சொல்லி வருகிறார்கள். இன்றையதினம் சமுதாயம் இரண்டு பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்று ஆங்கிலம் பாடமொழியாகக் கொண்டு படித்த கூட்டம். மற்றது தமிழ் மொழி போன்ற தங்கள் தாய்மொழியில் பாடம் படித்த கூட்டம். இப்படி இரண்டு கூட்டங்கள் இருக்கின்றபோது, ஆங்கிலத்தை மட்டும் பயிற்று மொழியாகக் கொண்டு பாசின்றவர்களுக்கு மிக உயர்ந்த பதவிகளைப் பெறும் வாய்ப்பும், பெரிய இடங்களுக்குச் செல்லக்கூடிய வாய்ப்பும், தமிழ் போன்ற மற்ற மொழிகளைப் பயிற்று மொழியாகக் கொண்டு படித்தவர்கள் அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த இடங்களுக்கும் பதவிகளுக்கும் செல்ல முடியாத நிலையும் இருப்பது மாற்றப்பட்டாக வேண்டும். எல்லா இடங்களிலும் தமிழ் மொழிக்கு உரிய முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். தாய்மொழியின் மூலம் கல்வி கற்பதனால் அவன் நிபுணத்துவம் பெற்று எந்தத் துறையிலும் அவன் எல்லவாக இருக்க முடியும் என்ற சூழ்நிலை உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

[திரு. க. அறிவழகன்]

[1978 மார்ச் 15]

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தங்கப்பாண்டியன் அவர்கள் பேசும்போது, ஐ.ஏ.எஸ். தேர்வில் தமிழ்ச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் பெரிய வெற்றியைப் பெறவில்லை என்ற கருத்தைச் சொன்னார்கள். இதைச் சொல்லுகிற நேரத்தில் மற்றொன்றையும் நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இந்திய உபகண்டத்தில் அந்நியச் செலாவணி என்னும் பாரின் எக்ஸ்சேஞ் வளர்ந்திருக்கிறது என்றால், அதற்குக் காரணம் ஐ.ஏ.எஸ். துறைக்கு நம்மவர்கள் அதிகமாகச் செல்லாமல் மற்ற துறைகளுக்கு, அதிலும் குறிப்பாக பொறியியல் துறைக்குச் செல்வது. இதற்கு நமது பொறியியல் துறை தெரியாளர் திரு. குழந்தைவேலு அவர்களுக்கு நாம் பாராட்டுத் தெரிவிக்க வேண்டும். உலகமெங்கும் பொறியியல் துறையில் மிகச் சிறந்த விற்பனையாளர்களை தமிழகம் தான் உருவாக்கிக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. பல்வேறு நாடுகளில் பார்த்தால், நம் தமிழ் நாட்டைச் சார்ந்த பொறியியல் நிபுணர்கள் தான் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதன் மூலம் நம் நாட்டுக்குத் தேவைப்படும் அந்நியச் செலாவணியைக் கொண்டுவந்து குவிக்கிறார்கள். நம் நாட்டில் உற்பத்தியாகும் பொருள்களை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்புவதன் மூலம் நமக்கு அந்நியச் செலாவணி கிடைக்கிறது. ஆனால் அது எந்த அளவுக்குக் கிடைக்கிறது என்ற கணக்கு என்னிடம் இல்லை. ஆனால் இந்த நாட்டு அறிவியல், பொறியியல் வளர்ச்சி மிக்கவர்கள் மூலம் இந்த உலகமெங்கும் அவர்கள் சென்று பணியாற்றி இந்த நாட்டுக்குத் தேவைப்படும் அந்நியச் செலாவணியைப் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். இதன் காரணமாகத்தான் இந்திய அரசு இன்றையதினம் அந்நியச் செலாவணி விஷயத்தில் தலை நிமிர்ந்து நிற்க முடிகிறது.

முன்னர் இந்தியப் பிரதமர் திருமதி இந்திரா காந்தி அவர்கள் இதெல்லாம் நெருக்கடி கரலச் செயல்களால் கிடைத்தது என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரையில், இது அந்நியச் செலாவணி பெருகியதற்குக் காரணமாக இருக்க முடியாது. நம் நாட்டுப் பொறியியல் நிபுணர்கள் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று பணியாற்றி அங்கிருந்து அந்நியச் செலாவணியை மிகப் பெரும் அளவில் கொண்டுவந்து சேர்த்திருக்கிறார்கள்.

இருந்தாலும் நமக்கு ஐ.ஏ.எஸ். தேர்வைப் பொறுத்தவரை, ஒரு பெரிய தொல்லை இருக்கிறது. வடநாட்டில் உள்ளவர்களைப் பொறுத்தவரையில், இந்தியைப் பாடமொழியாகக் கொண்டு ஐ.ஏ.எஸ். தேர்வு எழுதலாம் என்று சொல்லப்பட்டுவிட்டது. அவர்கள் சொல்லுகிற வாதம் பிராந்திய மொழிகளிலும் ஐ.ஏ.எஸ். தேர்வை எழுத யாருக்கும் தடையில்லை என்பதாகும். ஆனால் அதே நேரத்தில் தமிழ் மொழியைப் பயிற்று மொழியாகக் கொண்டவர்கள் ஐ.ஏ.எஸ். தேர்வில் எப்படி எழுதுவது என்பதற்கான முழுமையான விளக்கம் தரப்படவில்லை. மிக விரைவிலேயே மத்திய அரசு

1978 மார்ச் 15]

[திரு. க. அறிவமுகன்]

இந்திக்குத் தருகிற முக்கியத்துவத்தைத் தமிழுக்கும் தர வேண்டும். இந்தியைப் பெரிய பெரிய தேர்வுகளில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட மொழியாக வைத்துவிட்டு, ரிஜிஸ்டர் லேங்குவேஜ்களிலும் எழுதலாம் என்று வெறும் வார்த்தை அளவில் சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்ள நினைப்பது சரியல்ல. இந்தியா முழுவதும் உள்ள பயிற்று மொழிகளிலும் ஐ.ஏ.எஸ். தேர்வை எழுதுவதற்கு வசதி இருக்க வேண்டும்.

(பிற்பகல் 12-40)

கல்வித் துறையிலே இந்த சார்புக் கல்வி இல்லாமல் முதியோர் கல்வி என்பதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, மிக வேகமாக கடந்த ஆண்டிலிருந்து தொடர்ந்து செயலாற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. இங்கே 4 கோடி பேர் இருக்கின்றார்கள் இந்தத் தமிழகத்தில். அவர்களில் 1½ கோடி பேர்கள் தான் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள். ஏறக்குறைய 2½ கோடி பேர்கள் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்கள். அந்தக் காலத்திலேயே பாரதிதாசன் எழுதியிருக்கிறார்கள். ‘கல்வி நல்கா கசடர்க்கு, தூக்கு மாம் அங்கே யுண்டாம்’ என்று பாடியிருக்கிறார்கள். என்னைப் பொறுத்த வரையில், கல்வி நல்கா என்றால், இதற்கு முன் இருந்த கல்வித் துறையால் மக்களுக்குக் கல்வி தரப்படவில்லை என்பதுதான். அந்த கல்வித் துறையின் மீது நான் இந்தக் குற்றச்சாட்டைக் கூறுகிறேன். ‘கசடர்க்கு தூக்கு மாம்’ ஆங்கே உண்டாம்’ என்று சொல்கிறார்கள். அப்படிச் சொல்வதற்கு சட்ட மன்றத்திற்கு உரிமையில்தான் என்று கருதுகிறேன். இந்தக் குற்றச்சாட்டை நிவர்த்திக்கின்ற முறையில், சார்பற்ற கல்வி—முதியோர் கல்வியை மிகுந்த ஊக்கத்துடன் அளிக்க முயற்சிப்பதற்கு இந்த அரசைப் பாராட்டுகிறேன்.

நம் நாட்டில் குழந்தைகள் கல்வி என்று எடுத்துக்கொண்டால், மதிய உணவுபற்றிச் சொல்ல வேண்டும் என்று எண்ணுகிறேன். மதிய உணவு குழந்தைகளுக்குத் தரப்படுகிறது என்ற அளவில் திருப்தி அடைந்து வருகிறோம். மத்திய சமையல் அறையிலே சமையல் செய்து அனுப்புவதாகச் சொல்கிறார்கள். இடிந்து விழுகின்ற நிலையில் உள்ள பள்ளிக்கூடங்களின் அறைகளில்கூட சமைக்கப்படுகின்றன. ஏதோ உணவு என்று தயாரித்து அனுப்புகிறார்கள். இரண்டு, மூன்று மாவட்டங்களுக்கு ஒரு மத்திய உணவுக் கூடம் என்று சொல்லப்படுகிறது. தமிழ் நாட்டில் சத்துள்ள உணவு நல்ல முறையில் தயாரிக்கப்பட்டு மதிய நேரத்தில் அளிக்கப்பட வேண்டும். அதை இந்த அரசு நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பது என்னுடைய கோரிக்கையாகும். ஆரம்பப் பள்ளிகளில் மட்டும் என்பதல்ல. உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் படிக்கின்ற பிள்ளைகளுக்கும் வேண்டும். உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் படிக்கின்ற மாணவ மாணவியர்களைப் பார்க்கிறோம். அவர்கள் வகுப்பு நேரத்தில் மயக்கமடைந்து விழக்கூடிய அளவுக்குத்தான் இருந்து கொண்டிருக்கின்றனர். ஏன் விழுந்தாய் என்று மாணவனைக் கேட்கும்போது, அவன் காலையிலும் சாப்பிடவில்லை,

[திரு. க. அறிவழகன்]

[1978 மார்ச் 15]

மத்தியானமும் சாப்பிட்டனில்லை என்று சொல்கிறான். இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆகவே உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கும் மதிய உணவுத் திட்டத்தைக் கொண்டு வருகின்ற முயற்சியை இந்த அரசு முக்கியமாக மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

கட்டணம் இல்லாமல் கல்வி அளிக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் பிள்ளைகள் 'ஸ்பெஷல் பீஸ்' கட்ட முடியாமல் இருக்கின்றார்கள். 'ஸ்பெஷல் பீஸ்' கட்டாயமாகக் கட்ட வேண்டியிருக்கிறது. 'ஸ்பெஷல் பீஸ்' கட்டவே தேவையில்லை என்ற சூழ்நிலை வந்தாக வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அந்தப் பிள்ளைகளில் ஏழைகள், பிற்பட்டவர்கள், ஒடுக்கப் பட்ட இனத்தவர் என்றெல்லாம் இருக்கிறார்கள். எல்லோருக்கும் புத்தகங்கள் இலவசமாக உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே கொடுக்கப்பட வேண்டும். இவைகளை யெல்லாம் நிறைவேற்றினால்தான், நம் நாட்டில் சோசலிச சமுதாயத்தை உருவாக்குகின்ற வேலையை நாம் ஓரளவுக்காவது நிறைவேற்றிக்கொண்டிருக்கிறோம் என்ற மனநிறைவைப் பெற முடியும். இல்லாவிட்டால் நாம் இந்தத் துறையில் மனநிறைவைப் பெற முடியாது.

ஆண்டுக்கு ஆண்டு நம் நாட்டில் மேலும் மேலும் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்கள் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். 'டிராப் அவுட்ஸ்' என்று சொல்வார்கள். அதாவது படித்துக்கொண்டிருப்பவர்கள், தொடர்ந்து படிக்க முடியாமல் விலகிவிடுகின்றவர்கள் அதிகமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது தான். இந்தக் காரணத்தினால் கல்வி அறிவு இல்லாத பிள்ளைகள் அதிகமாகக் கொண்டு வருகின்றார்கள். இந்தச் சூழ்நிலை நாளுக்கு நாள் பெருகிக்கொண்டு வருகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இன்றைக்கு இருக்கின்ற சூழ்நிலையில், நம் நாட்டுப் பிள்ளைகள் 10-வது வரையிலாவது படித்தவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்று சொல்வதற்கு 100 அல்லது 200 ஆண்டுகள்கூட ஆகலாம் என்று சொல்கிறார்கள். அது ஒரு பயங்கரமான உண்மையாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை நாம் உணரவேண்டும்.

அடுத்து, நம் அரசைப் பொறுத்த வரையில், ஆசிரியர்கள் பிரச்சினைகள் பல இருக்கின்றன. யூனிவர்சிட்டி கிராண்ட்ஸ் கமிஷன் பெரும்பகுதித் தொகையை ஆசிரியர்களுக்கு, பேராசிரியர்களுக்கு, யூனிவர்சிட்டி கிராண்ட்ஸ் கமிஷன் விநிதத் சம்பள விகிதத்தைத் தரவேண்டும் என்று கேட்டு, 4 ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஆகின்றது. நான் அன்றே மாநில சுய ஆட்சிப்பற்றி குறிப்பிட்டுப் பேசினேன். துணைத் தலைவரவர்களே, நீங்கள் மாநில சுய ஆட்சிக் கொள்கையிலே மிகுந்த ஆர்வமும் அக்கறையும் உள்ளவர்கள் என்ற முறையிலே, நானும் அதைச் சொல்வதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். தமிழ்

1978 மார்ச் 15]

[திரு. க. அறிவுமுகன்]

நாட்டில் கல்லூரி ஆசிரியர்கள், புலவர் பட்டம் பெற்றிருந்தால், அவர்களுக்கு அந்தச் சம்பளம் இல்லை என்று யூ.ஜி.சி. சொல்லவில்லை என்று சொன்னார்கள். யூ.ஜி.சி. சொல்லியிருக்கின்ற அந்தச் சம்பள விகிதத்தை எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் இதுவரையில் கொடுக்கவில்லை. இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நான் இந்த மன்றத்தில் கேட்டேன். உண்மையில் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களை இந்த அரசு பரிவுடன் கவனிப்பதாகவும் பாதுகாப்பு அளிக்கப் போவதாகவும் சொன்னார்கள். பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் மகிழ்ச்சியடையத்தக்க விதத்தில் கொடுக்க வேண்டும் என்று நான் விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

டெமான்ஸ்ட்ரேட்டராகவும், டிப்யூட்டராகவும் இருந்து எம்.ஏ., எம்.எஸ்ஸி. பட்டம் பெற்றிருந்தால், அவர்களில் சிலரைத் துணைப் பேராசிரியர்களாகவும், விரிவுசாபாளர்களாகவும் ஆக்குவதற்கு அரசு ஒப்புக் கொண்டுள்ளது. அதற்குப் பாராட்டுகிறேன். அது போலவே பி. ஷங் பணியில் உள்ள ஆசிரியர்களுக்கு 1970 ஆம் ஆண்டு முதல் வேலையை நிரந்தரம் செய்திருக்கிறார்கள். பலர் இன்னும் நிரந்தரம் ஆக்கப்படாமல் விடுபட்டிருக்கிறார்கள். அதையும் கவனிக்க வேண்டும். செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்கள், சிறப்பாசிரியர்கள் மற்ற ஆசிரியர்கள் ஆகியவர்களுக்கும் 1970 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே அவர்களுடைய வேலையை நிரந்தரம் செய்ய வேண்டும், பணிகளை வரன்முறைப் படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய ஆசிரியர்களில் மிக முக்கியமான இடத்தை வகிக்கின்றவர்கள் என்று நான் கருதுவது கைத்தொழில் ஆசிரியர்கள்தான். கடந்த காலத்தில் அவர்களுக்குப் பல சிரமங்கள் இருந்துகொண்டிருந்தன. அவர்கள் பார்ட்டைம் ஆசிரியர்களாக, 2, 3 பள்ளிகளில் பல்வேறு வகுப்புக்குச் சென்று பாடம் சொல்லிக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நெசவுத் தொழில் ஆசிரியர்கள் இருக்கின்றார்கள். நம்முடைய கல்வி அமைச்சர் அவர்களுக்கும் தெரியும். நெசவுத் தொழில் சொல்லிக்கொடுக்க வசதி இல்லாத இடத்திலே நெசவுத் தொழிலாசிரியர்கள் இருக்கின்றார்கள். தையல் தொழிலுக்கு வசதியில்லாத இடத்திலே தையல் தொழிலாசிரியர் இருக்கின்றார். இப்படி பல தொழிலாசிரியர்கள் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஹையர் செகண்டரி திட்டம் வந்திருக்கின்ற காரணத்தால், அதிலே மேல் நிலைக் கல்வி கொடுக்கப் படுகின்ற காரணத்தால், நம்முடைய அரசு எந்தெந்த தொழில் கல்வி சொல்லிக்கொடுக்கின்றார்களோ, அதற்கான வசதிகளை விரைந்து செய்து கொடுப்பது நல்லதாகும். வேலை வாய்ப்புக் கல்வி என்று சொல்கின்றார்கள். அது எல்லோருக்கும் வேலை வாய்ப்பை அளித்துவிடும் என்று நான் கருதுவதற்கில்லை. இனிமேல் நெசவு வேலை செய்பவர்கள், மா வேலை செய்பவர்கள், சைக்கிள் ரிப்பேர் செய்கின்றவர்கள், மோட்டார் ரீ வைண்டிங் மற்ற இணைப்பு வேலைகளைச் செய்பவர்கள் எல்லாம் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்று

[திரு. க. அறிவழகன்]

[1978 மார்ச் 15]

சொல்கிறார்கள். நம் மாணவர்களெல்லாம் தொழில் துறையில் பயிற்றுவிக்கப் பட்டால், இந்தச் சூழ்நிலைகள் ஏற்படும் என்று சொல்கின்றார்கள். அந்தத் தொழில்களில் பல்லாயிரக்கணக்கானவர்கள் நம் சமுதாயத்தில் இருக்கின்றனர். அவர்கள் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்கள். அவர்கள் அந்த மாதிரியான தொழில்களைச் செய்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவர்களுடன் இந்தக் கல்வி பெற்ற மாணவர்கள் போட்டி போடுவார்கள் என்றும் சொல்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட கல்வியை பல்வேறு மாணவர்களுக்கு அளிப்பதால் அவர்களுக்குத் தொழில்பற்றித் தெரிந்துகொள்வதற்கான வாய்ப்பு கிடைக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்வேன். அவர்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பு கிடைக்கின்றது. அது ஒரு குறிப்பிட்ட பணியாற்றும்போது பயன்படும். சமுதாயத்தில் முன்னே அந்த வேலை செய்து கொண்டிருப்பவர்களுடன் போட்டி போடுவதற்காக அல்ல என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நம் பள்ளிகளில் பாடங்கள் சொல்லித் தருகிறார்கள். நல்ல உபதேசங்களைச் சொல்லித் தருகிறார்கள். பரிட்சைகள் எழுதித்தான் வெற்றி பெற முடியும் என்ற நிலைமைகள் இருக்கின்றன. தவறாக வெற்றி பெற முடியாது. மேலும் நம் கல்வித் துறையில் ஒரு பெரிய மாற்றத்தை, முழுமூதல் புரட்சியைச் சரியாகச் செய்ய வேண்டுமென்றால், இந்தக் கைத் தொழில் கல்விக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் மிகச் சிறந்த முறையில் செய்ய வேண்டும். பொறியியல் துறையில் அரசு மிகுந்த ஆர்வம் எடுத்துக்கொண்டு செயல்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஹையர் செகண்டரியில் தொழில் கல்வி வருவதாக நான் கருதவில்லை. அப்படி வருவதாக இருந்தாலும், வரவில்லை என்றாலும், அந்தப் பொறியியல் துறையின் பல்வேறுவிதமான தொழில் கருவிகளை இந்தத் தொழிற் கல்வித் துறைக்குத் தந்து உதவவேண்டும். அவைகளைப் பயன்படுத்த ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நம்முடைய கல்வித் துறையின் கீழ் இயல் இசை நாடகமன்றம் ஆரம்பத்தில் பல்வேறு நாடகங்களை நடத்திக்கொண்டிருந்தது. அதற்கான அமைப்புகள் முன்பு வந்தன. இப்போது கொஞ்சகாலமாக எனக்கு வரவில்லை.

திருமதி சத்தியவாணிமுத்து : இப்போது அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. அமைப்பிதழ் வந்திருக்கின்றது.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : எனக்குத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றது.

திரு. க. அறிவழகன் : தாங்கள் தமிழ்ச் செல்வர். இலக்கியச் செல்வர் ஆனதால், தங்களுக்கு வந்துகொண்டிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

1978 மார்ச் 15]

[திரு. க. அறிவுமுகன்]

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: எப்போதும் எனக்குத் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கிறது.

திரு. க. அறிவுமுகன்: எனக்கும் இந்தத் தடவை வந்திருக்கிறது. இந்தத் தடவை கிராமிய நடனங்கள் கூட நடத்தப் போகிறார்கள். நான் கூட செயலாளர் அவர்களைப் பார்த்து, இதற்கு முன் நடந்த நாடகங்களுக்கு அழைப்பு அனுப்பவில்லை என்பதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னேன். இந்த விஷயத்தில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று எனக்கு விருப்பம் என்றால், நம் நாட்டில் சினிமா பாடல்களை மட்டும் பாடிக்கொண்டு போகிறார்கள், பல்வேறு வெளிநாட்டு பாப் மியூசிக் போன்றவைகளைத் தான் பாடிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அதை மாற்ற வேண்டும். நாம் படித்த தமிழ்ப் பாடல்களையும், கவிதைகளையும் வரி வரியாகப் பாடுகின்ற நேரத்தில், நாம் மிகச் சிறந்த கவிதைகள் உருவாக்குகின்ற திறன் வருகிறது. அந்த அளவில் அப்படிப் படித்தவர்கள் பல கவிதைகளை எழுதுகிறார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 12-50)

மிகச் சிறந்த இசை விற்பன்னர்களாக அவர்கள் இருக்கிறார்கள். நம்முடைய மாநிலத்திலே இருக்கிற இயல் இசை நாடக மன்றம், பள்ளிகளிலே படிக்கும் பல லட்சக்கணக்கான குழந்தைகளுக்கான பாடல்களைத் தயாரித்து, அவற்றுக்கு இசை அமைத்து, அவற்றைக் குழந்தைகளுக்குத் தரும் முயற்சியை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இப்போது பள்ளிகளில் நடக்கும் நாடகங்களைப் பார்த்தால், நமக்குக் கவலை ஏற்படுகிறது. இந்த நாடகங்கள் தான் கிடைத்ததா என்ற கவலை ஏற்படுகிறது. பள்ளிகளுக்கேற்ற, குழந்தைகளுக்கேற்ற நாடகங்களை இயல் இசை நாடக மன்றம் இயற்றித் தர வேண்டும். இசைத் துறை, கர்நாடக இசையையும், தமிழ் இசையையும் கற்றுக் கொடுப்பதாக இருக்கிறது. பிள்ளைகளுக்கேற்ற புதிய இசை—புதிய பாடல் களுக்கான நல்ல இசையைத் தயார் செய்து கொடுப்பதற்கான முழு முயற்சியை அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

பொறியியல் துறை ஒரு காலத்தில், பொதுப் பணித் துறை அலுவலகத் திலுள்ள ஓர் அறையில் தலைமை அலுவலகத்தைக் கொண்டிருந்தது. நெறியாளர் திரு. டி. முத்தையன் அவர்களுடைய பெரு முயற்சியால் அது ஒரு பெரிய பல்கலைக் கழகமாக, இந்த நாட்டிலுடைய கல்வியெல்லாம் அங்கே தான் இருக்கிறதோ என்று கருதுகிற அளவுக்கு அந்த நெறியகமும், பொறியியல் கல்லூரியும், அதற்கான கல்லூரிகளும், பாலிடெக்னிக்குகளும் வளர்ந்திருக்கின்றன. இவ்வளவு பெரிய வளர்ச்சியை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற அந்தத் துறை, மற்றக் கல்லூரிகளிலே, உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே, ஆரம்பப் பள்ளிகளிலே உள்ள மாணவர்களுக்கு விஞ்ஞான அறிவைப் புகட்ட ஒரு தனி

[திரு. க. அறிவழகன்]

[1978 மார்ச் 15]

அமைப்பை ஏற்படுத்த முயற்சி மேற்கொள்ள வேண்டும். இங்கே எக்சிபிஷன் நடத்துகிறார்கள். ஆசிரியர்களை அழைத்து பொறியியல் அறிவைப் புகட்டுகிறார்கள். ஒரு மூறை முன்னாள் பிரதமர் அவர்கள், கல்வி அவர்கள் இருக்கும் இடங்களுக்குச் செல்ல வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அதைப்போல விந்நான எண்ணங்களை உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் படிக்கின்ற சிறுவர்கள் அனைவருக்கும் உட்குகிற விதத்தில் முழு முயற்சிகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இப்போதைய பொறியியல் துறை நெறியாளர் தமிழ்த் துறையிலும் வல்லவர். எனவே அந்தத் துறை நூல்களைத் தமிழில் வெளியிட முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தம்முடைய கல்வித் துறையில் பல்லாபிரக்கணக்கான ஆசிரியர்கள் பணியாற்றுகிறார்கள். கல்வித் துறையில் உள்ள உயர்நிலைப் பள்ளிகள் 'ஏ' விங், 'பி' விங், 'சி' விங் என்று பிரிந்திருக்கின்றன. அவை ஒன்றுபடவில்லை என்ற வருத்தம் மிக நீண்டகாலமாக ஆசிரியர்களிடையே இருக்கிறது. அது ஒன்றுபட்டால் என்னென்ன வருத்தம் உண்டாகுமோ என்கிற அச்சம் அரசுக்கு இருக்கக் காசனம் இருக்கிறது. அந்தப் பள்ளிகளை ஒன்றுபடுத்தி, அதனால் ஏற்படும் தீமைகளைப் பிறகு தெரிந்துகொள்வோமென்பது என்னுடைய கோரிக்கை. அந்தப் பள்ளிகள் ஒன்றுபடுவதாலே ஆசிரியர்களிடையே மனக்கலேசங்கள் ஏற்படுமென்று அஞ்சாமல், ஒன்றுபட்ட பிறகு அதனால் ஏற்படுகிற தொல்லைகளை, துன்பங்களை நீக்கிக்கொள்ள முடியும், நீக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்ற கருத்து இருக்க வேண்டும். அதற்கு மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சரவர்கள் முழு முயற்சியும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நாட்டிலே வேலை நிறுத்தம் நடைபெறுகிற நேரத்தில், எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தேர்வு மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றிருப்பதற்குக் காரணம் உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்கள்தான். கல்வி இலாக்கா என்று சொன்னால், அவர்களுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். எனவே அது உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் அடங்கிய கல்வித் துறையின் பெரும் சிறப்பிற்குரிய செயலாகும். அந்தப் பரீட்சைகள் நடைபெறுவது நன்மையென்று தம்முடைய நாட்டு என்.ஜி.ஓ.-க்கள்கூட மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்திருப்பார்களென்பது என்னுடைய எண்ணம். அவர்களுடைய பிள்ளைகளும் அந்தப் பரீட்சை எழுதுகிறார்கள். அந்தப் பரீட்சை மிகச் சிறப்பாக நடைபெற அவர்களும் துணை புரிந்திருப்பார்களோ என்ற சந்தேகம் இருக்கிறது. கல்வித் துறையில் என்னென்ன வளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டாலும், பெண்களுக்கான கல்வித் துறை வளர்ச்சி பெறவில்லையென்பது என்னுடைய எண்ணமாகும். பெண் பிள்ளைகள் விளையாடுவதற்கு விளையாட்டிடங்கள் இல்லை. நீச்சல் குளம் இல்லை. நீச்சல் குளத்தில் பெண்களுக்கென்று ஒரு நாள் ஒதுக்கப்படுவதில்லை. தம்முடைய

1978 மார்ச் 15]

[திரு. க. அறிவுழகன்]

பெண்கள் நீச்சல் குளத்திற்கு வருவதே கடினம். சென்னையில்தான் 4, 5 நீச்சல் குளங்கள் இருக்கின்றன. கல்வித் துறையில் உயர்கல்வி இயக்குநராக ஓர் அம்மையாரை நியமித்திருப்பது பாராட்டுக்குரியதாகும். அதே நேரத்தில் கல்வித் துறையில் பெண்களுக்கென்று செய்ய வேண்டிய பல்வேறு காரியங்களைச் செய்தாக வேண்டும். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. அப்துல் வகாப் அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைவார்கள். நம்முடைய நகரசபை நடத்துகிற, முஸ்லீம் பெண்கள் படிக்கிற பள்ளிக்கே முட்டாக்கு போட்டு, பெண்கள் வருகிற பஸ்ஸுக்கு முட்டாக்கு போட்டு, பிராட்வேக்கு அழைத்து வருகிறார்கள். அந்தப் பள்ளியிலே படித்த மாணவிகள் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக, டாக்டர்களாக வருகிறார்கள். முதலிலே கல்விக் கண்ணைத் தந்தாக வேண்டும். கல்வித் துறையைச் சேர்ந்த பெண்கள் குழு, பெண்கள் பள்ளிகளிலே ஆண்கள் படிக்கலாமென்று சொல்லியிருக்கிறது. அந்தக் கருத்திலே தவறு இல்லை. சரியாகக் கூட இருக்கலாம். சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தர் “விரும்பினால் சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று தீர்மானம் போட்டு, அனுப்பியிருக்கிறார்கள். பெண்கள் கல்வி என்பது துவங்குகிற கல்விதான். இருக்கிற பெண்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்து, அவர்களில் கற்றவர்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்க்கும்போது, கற்றவர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. ஆகவே இந்த நிலையில் பெண்களுடைய கல்வியை வளர்க்கப் பெரு முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஹையர் செகண்டரி போர்டாக இருந்தாலும், மெட்ரிகுலேஷன் போர்டாக இருந்தாலும், டெக்ஸ்ட்-புக் சொசைட்டியாக இருந்தாலும், அதிகாரிகளை அதன் தலைவர்களாகப் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எவ்வளவோ பேர்கள் பேராசிரியர்களாக இருக்கிறார்கள். தங்களைப் போன்ற தமிழ்ப் பெரு மக்கள் பெருந்தலைவர்களாக இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களைத் தலைவர்களாகப் போட்டு, அதிகாரிகளைச் செயலாளர்களாக நியமிக்க வேண்டும். அப்படி நியமித்தால், அவர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைச் சொல்ல வசதியாக இருக்குமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கல்வித் துறையிலிருந்து இந்த முறை வந்திருக்கும் அருமையான அறிவிப்புகளுக்காக என்னுடைய பாராட்டு தல்களையும், வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்து, கல்வி அமைச்சரவர்களின் முயற்சி வெல்க என்று சொல்லி, அமைகிறேன்.

* திரு. கு. மா. பாலசுப்பிரமணியம் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே, கல்வி வளர்ச்சிபற்றி எனக்கு முன்னே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அனைவரும் பள்ளிக் கல்வி பற்றியும், கல்லூரிக் கல்வி பற்றியும் வெகுவாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் கல்வித் துறையைச் சார்ந்த பல உறுப்பினர்கள் இன்றும், நானையும் அது பற்றிப் பேச இருக்கிறார்கள். ஆகையால் நான் அவர்களுடைய கருத்துக்களை ஆதரித்து, “தமிழ் வளர்ச்சி”

[திரு. கு. மா. பாலசுப்பிரமணியம்] [1978 மார்ச் 15]

பற்றி கொடுத்திருக்கிற குறிப்புக்களின்மீது மட்டும் என்னுடைய கருத்துரை களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். “தமிழ் வளர்ச்சி இயக்கம்” என்ற தலைப்பிலே முதலாவதாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது பிற மொழி நூல்களில் சிறந்தவற்றைத் தமிழில் வெளியிடுவதற்கும், அரிய தமிழ் இலக்கியங்களைப் பிற மொழிகளில் வெளியிடுவதற்கும் ஒரு குழு உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிற திட்டம். இதை நான் மன மகிழ்ச்சியோடு பாராட்டுகிறேன். அமரகவி பாரதியார் சொன்னதுபோன்று “சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும், கலைச் செல்வம் யாவும் கொணர்ந்து இங்கு சேர்ப்பீர்” என்ற கண்ணோட்டத்தோடு பிற நாட்டின் சிறந்த கலைச் செல்வங்களை இங்கே சேர்க்கவும், “திறமான புலமை யெனில் பிற நாட்டான் அதை வணக்கம் செய்தல் வேண்டும்”—என்றதுபோல், நம்முடைய திறமையான புலமையைப் பிற நாட்டுக்காரர்களும் அறியும் வகையில் நம்முடைய அரிய தமிழ் இலக்கியங்களைப் பிற மொழிகளில் வெளியிட இருப்பதையும் நான் மனமார வரவேற்கிறேன். ஆனால் தமிழ் வளர்ச்சி இயக்குநர் அதன் தலைவராகவும், உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனத் தலைவர், சென்னை பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவர், ஆட்சி மொழிக் குழுவின் தலைவர், சாகித்ய அகாடெமியின் மண்டலத் தலைவர் ஆகியோர் இக் குழுவின் உறுப்பினர்களாக இருப்பார்களென்று மட்டும் குறிப்பிடப் (பிற்பகல் 1-00)

பட்டிருக்கிறது. அதே சமயத்தில், எனக்கு முன்னே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. அறிவழகன் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப் போல, இந்தக் குழுவிலே தமிழ் நூல்களை ஆய்ந்தறிந்த பேரறிஞர்களாக இருப்பவர்களுள் ஒரு சிலரையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பன்மொழிப் புலவர் அப்பாதுரையார், தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார், ஓளவை துரைசாமி, சிலம்புச் செல்வர், இப்படி நடைமுறையிலே தமிழ் இலக்கியங் களோடு தொடர்பு கொண்டவர்களையும் இந்தக் குழுவிலே சேர்த்துக் கொண்டால், மொழி பெயர்க்கத் தகுந்த சிறந்த நூல்களைத் தேர்ந்தெடுக்கப் பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்று மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, வறுமையில் வாடும் தமிழறிஞர்களுக்கு மாதம் தூறு ரூபாய் ஓய்வூதியும் அளிக்கும் திட்டம். இந்தத் திட்டத்தையும் நான் மனமார வரவேற்கிறேன், பாராட்டுகிறேன். இந்தத் திட்டம் 15—1—1978, திருவள்ளூர் திருநாள் முதல் வழங்கப்படுகிறது என்றும், இதுவரை 5 பேருக்கு வழங்கப் பட்டது என்றும், மேலும் 45 பேர்களைச் சேர்த்து மொத்தம் 50 பேருக்கு வழங்கப்படும் என்றும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். நான் அறிந்த வரையிலே அவர்களுக்கு முதல் மாதம் ஜனவரியிலே வழங்கியதோடு சரி. அடுத்து இரண்டு மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. ஆனால் அவர்களுக்கு இன்னும் அந்த ஓய்வூதியம் தொடர்ந்து வழங்கப்படவில்லை என்று அறிகிறேன். இதற்குக் காரணம் ஆகையாக

1978 மார்ச் 15] [திரு. கு. மா. பாலசுப்பிரமணியம்]

சரியாகப் பிறப்பிக்கப்படவில்லையென்று நினைக்கிறேன். ஏற்கெனவே அறிவிக்கப் பட்ட அவர்களுக்கு தொடர்ந்து வழங்குவதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, ஹுமையில் வாடும் தமிழறிஞர்களுக்கு ஒய்ஜூதியம் வழங்கும் இந்தத் திட்டத்திற்காக மீண்டும் என்னுடைய நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, கம்பர், வள்ளலார் போன்ற தமிழினச் சான்றோர்களுக்கு நினைவுச் சின்னமாய் சென்னையில் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மைய நிலையம் ஒன்றை ஏற்படுத்த இருப்பதை வரவேள்கிறேன். இதிலே கம்பருக்கு முன் தோன்றி, தமிழ் இலக்கியத்திற்கு தலை காப்பியம் அளித்த இளங்கோவழிகள், அவருக்கும் முந்திய திருவள்ளுவர் ஆகிய தமிழ்ச் சான்றோர்களிலிருந்தே இந்தத் திட்டத்தைத் தொடங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தப் பண்பாட்டு நிலையத்தில் படிப்பக வசதிகளும் செய்யப்படும் என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அதை நான் பாராட்டுகிறேன். அதைத் தொடர்ந்து எந்த அளவுக்கு இப்போதுள்ள நூலகங்கள் உதவுகின்றன என்பதையும் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

சென்ற மாதத்தில் நூலகங்கள்பற்றி நான் கேட்ட கேள்விக்கு மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்கள் ஒரு விளக்கமான அறிக்கையைக் கொடுத்தார்கள். அந்த அறிக்கையின் அடிப்படையிலேயே சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நூலகம் என்பது தமிழ் நாட்டிலே அதிகமான நூல்களை மக்கள் படிப்பதற்கு உதவுகின்ற வாய்ப்பாக இல்லை என்பதைக் குறையாக இங்கே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்த அறிக்கையின் கணக்கின்படி 1973-74 ஆம் ஆண்டில் நூலக வரியாக வசூலான தொகை ரூ. 58 இலட்சம். அதிலே நூல்கள் வாங்குவதற்காக செலவிட்ட தொகை ஏறக்குறைய 20 இலட்சம். அதாவது 19 இலட்சத்து 86 ஆயிரம். ஏறக்குறைய வசூல் செய்த தொகையில் பாதி செலவிடப்பட்டிருக்கிறது. 1975-76 ஆம் ஆண்டிலே நூலக வரியாக வசூலான தொகை ரூ. 59½ இலட்சம். அதிலே ரூ. 12 இலட்சம்தான் நூல்கள் வாங்குவதற்காகச் செலவிடப் பட்டிருக்கிறது. நூல்கள் வாங்குவதற்காகச் செலவிடுவது கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து வந்திருக்கிறது. ஆனால் 1975-76-ல் நூலகங்களின் நிர்வாகத்திற்காகச் செலவு செய்திருப்பது மட்டும் 126 இலட்சம் ரூபாய். இந்தக் கணக்கு “யானை வாங்குவதற்கு ஐந்து பொன், அதற்குத் தீனி வாங்குவதற்கு ஐம்பது பொன்” என்பது போல இருக்கிறது. இது பெரிய தவறு என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். நூலகம் என்பது, ஏராளமான நூல்களை வாங்கி மக்கள் படிக்கச் செய்வதற்குத்தான். நிர்வாகத்திலுள்ள சில அதிகாரிகளுக்குச் சம்பளம் கொடுப்பதற்காக இல்லை அந்தத் திட்டம். ஆகவே நூலகத்திற்குச் செலவிடுகிற தொகையில்

[திரு. கு. மா. பாலசுப்பிரமணியம்] [1978 மார்ச் 15]

உண்மையான நூல்களை வாங்குவதற்காக அதிகம் ஒதுக்க வேண்டும். அதுவும் நாட்டிலே நாளுக்கு நாள் அச்சக் கூலி, காகித விலை, புத்தகம் தயாரிக்கும் செலவு மிகவும் அதிகமாகும் இந்த நேரத்திலே, சாதாரண மக்கள் விலை கொடுத்து வாங்கிப் படிக்கும் நிலையில் இல்லை. நூலறிவைப் பெருக்க வேண்டுமென்று அரசு விரும்புகிறதென்றால், நூலகங்களில் எல்லாம் ஏராளமான புத்தகங்களைக் கொடுப்பதற்கு வழி செய்ய வேண்டும். அப்படியின்றி 12 இலட்சம் ரூபாயை நூல் வாங்குவதற்கும், 126 இலட்சம் ரூபாயை நிர்வாகத்திற்கும் செலவு செய்தால், அது நூலக அறிவு வளர்ப்பதற்குப் பயன்படாது. ஆகவே அந்த முறையை மாற்றியமைக்க வேண்டும். செலவில் சரிபாதி தொகைக்காவது புத்தகங்களை வாங்க வேண்டும்.

புதிய நூலகங்களை ஏற்படுத்துவதற்கு செலவுத் தொகை என்றும் கணக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். 1972-73-க்கு 11 ஆயிரம் என்று கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் 1973-74, 1974-75, 1975-76 ஆகிய ஆண்டுகளுக்கு இந்தத் தலைப்பின் கீழ் ஒன்றுமேயில்லை. வெறும் புள்ளிகளை மட்டும் போட்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஆண்டுகளில் புதிய நூலகங்களையே ஏற்படுத்தவில்லை என்று பொருளா என்பது புரியவில்லை.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தங்கப்பாண்டியன் அவர்கள் கூட நூலகங்களில் பணியாற்றும்பவர்களுக்குச் சரியாகச் சம்பளம் கிடைக்கவில்லை என்று குறிப்பிட்டார்கள். புத்தகம் வாங்குவதற்குச் செலவிடுவதைப் போல் பத்து மடங்கு, 126 இலட்சம் ரூபாயை நிர்வாகத்திற்காகச் செலவு செய்தும், சம்பளம் கிடைக்கவில்லையென்றால், அந்தத் தொகை எங்கே போய்ச் சேர்கிறது, என்ன ஆகிறது என்பதை மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்கள் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இறுதியாக, கல்வித் துறையிலே, உயர்நிலைப் பள்ளியாக இருந்தாலும் சரி, கல்லூரியாக இருந்தாலும் சரி, அதிலே பணியாற்றுகிறவர்களுடைய சில குறைபாடுகளையும், தேவைகளையும் மட்டும் சுட்டிக்காட்டி என்னுடைய உரையை முடிக்க விரும்புகிறேன். நெருக்கடிநிலை காலத்திலே பள்ளியிலும், கல்லூரியிலும் பணியாற்றிய ஆசிரியர்கள் அரசியல் காரணத்திற்காகவும், அரசியல்வாதிகளின் தூண்டுதல் காரணமாகவும் பல்வேறு இடங்களுக்கு மாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். கணவன் ஒரு பக்கமும், மனைவி ஒரு பக்கமும் தாக்கி எறியப்பட்டிருக்கிறார்கள். அப்போது அந்த நிலை இருந்தது என்பதைப் பற்றி அப்போது பேச முடியாது. இப்போது அப்படியில்லை. கணவனும் மனைவியும் ஒரே இடத்தில் சேர்ந்து பணியாற்ற வேண்டுமென்று நியதி இருப்பதாக நான் அறிகிறேன். முன்னாலில் இட மாறுதல்கள் செய்திருந்தால், அவர்களை மீண்டும் மாற்றியமைத்து அவர்கள் இருவரும் ஒரிடத்தில் சேர்ந்து வாழ இந்த அரசு உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

1978 மார்ச் 15] [திரு. கு. மா. பாலசுப்பிரமணியம்]

கடைசியாக, தாய்க் குலத்தின் சார்பாக ஒரு வேண்டுகோள். இந்தக் கல்வித் துறையிலே பணியாற்றுகிற கல்லூரி ஆசிரியைகள், பள்ளி ஆசிரியைகள், பேறுகால விடுமுறையை இப்போது எடுப்பதேயில்லை. மாண்புமிகு கல்விபமைச்சர் அவர்கள் விசாரித்துப் பார்த்தால் தெரியும். பேறுகால விடுப்பை அவர்கள் பயன்படுத்துவதே இல்லை. இதற்குக் காரணம், பேறுகால விடுமுறைக்குப் பின் அவர்கள் மீண்டும் பணியில் சேரும்போது, அவர்களுக்குப் பழைய இடம் கிடைப்பதில்லை. அவர்களை வேறு எங்கேயோ மாற்றிவிடுகிறார்கள். கைக் குழந்தையோடு வேறு ஊருக்குப் போய் புதிதாகக் குடியேறுவது என்பது மிகத் தொல்லையாக இருக்கிறது. இந்தத் தொல்லைக்கு அஞ்சி அவர்கள் வேறு ஏதாவது லீவு போட்டு, சம்பளத்தை இழந்தாலும் பரவாயில்லை என்று வேறு லீவு கேட்டு குழந்தையைப் பெற்று எடுக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் மாறுதலை ஏற்படுத்த வேண்டும். தாய்க் குலத்தைப் போற்றுகிற நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுடைய ஆட்சிக் காலத்திலே இதை நிச்சயமாகக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பேறுகால விடுமுறை முடிந்து மீண்டும் பணிக்குச் சேர வந்தால், அவர்கள் முன்பு எந்த இடத்தில் பணிபுரிந்தார்களோ அந்த இடத்திலேயே வேலை செய்ய வாய்ப்பளிக்கப்படும் என்ற உறுதியை நிச்சயமாக அரசு அறிவிக்க வேண்டும். இடைக்காலத்திலே தற்காலிகமாகத்தான் அங்கே பணியாளர்களை நியமிக்க வேண்டும் என்றும், பழையவர்கள் மீண்டும் பணியில் சேரும்போது, அதே இடம் வழங்க வேண்டும் என்றும் வாக்குறுதி அளிக்கும் முறையில் கண்டிப்பான உத்தரவை அரசு வழங்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தாய்க் குலத்தினரின் இந்தக் கோரிக்கையை ஆதரித்து மற்ற உறுப்பினர்களும் பேசுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு, நான் பேச வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி கூறி இதோடு நான் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : இத்துடன் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் முடிவுற்றன. அவை மீண்டும் நாளை காலை 10-30 மணிக்குக் கூடும்.

[பிற்பகல் 1-09]

பின்னர், அவை ஒத்தி வைக்கப்பட்டது.

7. அவைமுன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்

A. Statutory Rules and Orders.

295. Notification issued with G.O. Ms. No. 1612, Rural Development and Local Administration, dated the 4th October 1977 in regard to division of the Madurai City into sixty-five wards, to take effect on and from the date of the next ordinary